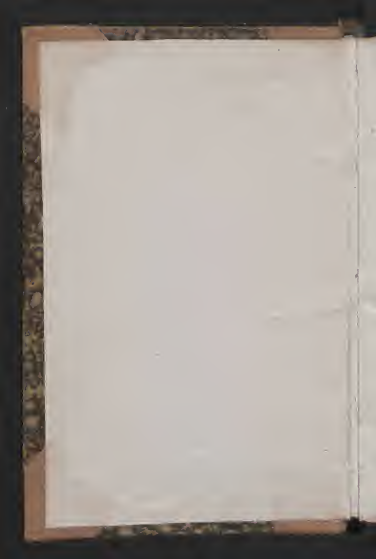

245

Gun

PSALTERIUM NATALE

edur

Fæðingar

psaltri,

útaf

náðarríkri holdtekju og fæðingu vors
Drottins Jesú Chrísti

með

lærdómríkri textans útskríngu

gjörður af

Síra Gunnlaugi Snorrasoni.

Kaupmannahöfn 1832.

Prentaður hjá P. J. Poppss edju.

Minnar andlígrar móður,

Kristninnar,

ástjærna börnum hér á landi, systkynum
minum og sammetfingjum í náðinni
ósta og heilla og blessunar af okkar nýs-
fædda bróður, barninu Jesú Chríste!

Ég er víst um að aungva af ykkur
muni óvirding þykja, að játa, þið sama og
Páll postuli vidurkendi fyrir börnum safn-
adarins í Corinthusborg, segjandi, 1 Cor. 13:
þá eg var barn, taladi eg sem barn, og
eg var skynugur sem barn, en þá eg gjörðist
maður, lagða eg af hvað bernskligt var;
heldur muni þið sama sinnis vera og
David, er bad, segjandi, Ps. 25: Drottinn!
minnstu ekki á syndir míns ungdoms; því
eg veit þið hafid af heyrninni numid, hvílk
bernska rétti í hjörtum okkar forsedra,
heidingjanna, þegar þeir ráfudu í myrkri
Guds þekkingarleysis fram eptir öllum öldum,

og þjónudu þeim, sem af náttúrunni voru engvir Gudir, Gal. 4; þeir flýndu sem börn, töludu sem börn, og hurudu sem börn. En óðaudligar þakir séu þeim sem er Fadir yfir allt hvað börn kallast á himni og jörðu, hvor í tímans uppfyllingu útsendi sinn Son, gjörðann af kvinnunni, lögmaðlinu undirorpinn, uppi þá hann stelfaði þá, sem undir lögmaðlinu voru, svo að vér meðtækjum Sonar • leysdina, svo þar er nú einginn þráll framur, heldur börn ein, erfingjar Guds og samarsfar Christi, Gal. 4. svo margir sem hann með trúnni meðtaka, hvorjum Fadir ljófsanta hefur makt gífir Guds börnum að verða, Joh. 1. En svo sem þá, að einginn er sá fulltíða, að hann af alvöru ætli sér, að komast aptur til sinnar fyrri barnæsku, svo væri þess og ei heldur óskandi vorum sálum, að þar hverfi aptur til síns fyrri þekkingarleysis á Gudi, og bernsku sáfræðisins, í hvorju vér áframgengum á fyrri tímunum, þegar vér vorum myrkur og án ljófs í heiminum, allt þar til þá fljæra ljós Evangelíi tók til at flína í vorri fyrkju, í hvorju Guds náðarordi og Evangelíó, oss sem af náttúrunni vorum reidinnar börn, var sá dýrmæti fögnudur boðadur, að eitt barn væri oss fædt, og einn Sonur

gífinn, sá eingétnei Sonurinn, sem er ljómi
síns Föðurs, og smynd hans guddómligrar
veru, hver ordinn er hluttakandi holds og
blóðs, líka sem smábörn, svo véc mættum
hluttakandi verða barna arsfleyðarinnar,
sem oss fyrirhugud var í Christó, og véc,
sem minni vorum einn börn í skrifseminni,
skyldum komast til andligrar fullkomunnar,
og fullkomnir menn verða eptir fullkomnum
mælit Kristí aldur. Og þar sem að
Fadur mistunsemdanna hefir eðli einasta
gífir oss sinn frumgétna Son Jesum, heldur
og með honum alla og fullkomna gjof, og
eg er fulltrúa um, að sérhvort þekkar, minna
andligrar systkynna, munir sagnandi og með
þaklátu gæði taka vilja á móti þessum
þekkar nýfædda bróður, og upphessa þekkar
andliga barnaraust, svo að þekkar þegn þurfi
eigi að gefa steinunum orsök til að hrópa,
sérdeilis þar mín og þekkar andlig móðir,
Guds almennilígr Kristni, er nú á þessum
fæðingartíma vors Endurlausnara allareidu
útgeingin á móti snum Veröldguma með
ljæti og sagnadarfaung, þá blygdast eg eðli
við að bera fram fyrir þekkur með þessu
nóbryðaða ári, svo sem eina velmeinta
nóbryðgjof, þennan minn audmjúfann barna-
faung og andlig veggufærði, í þrjátíu
þúsálmósum, hljóðandi um holdgan og

fæðingu vors nýfædda bróðurs Jesú Chrísti,
 með hvortjum þið dilla megid því blessaða
 barninu í þessar eigin hjörtum, svo að hann,
 sem af munni barna og brjóstmjólklinga hefir
 séf lofgjörðina tilreiðt, megí af þessur, og
 í þessur, hans sameisfingjum fyrir trúna,
 veggjamaður verða í anda og sannleika.
 Þiggid því af mér, þessar minnsta bróður,
 þennann litla vinaskeink, hvors mergur og
 innihald, eg heils hugar óska, að verða
 mætti barninu Jesú Chrístó, einn sætleiks
 ilmur, uppfígandi með þessar andligri barna-
 raust í hæðirnar, en þessar eigin sálum
 ilmur líffins til líffins, svo þið, að farsælliga
 endudu þessur nú upphörjudu nótari, sem
 sérhverjum öðrum, mættud með hinum
 nýfædda Jesú þángað innleidd verða, sem
 þið halda megid eitt nýtt gleðinnar ár að
 eplífu.

Þess óskar þessur öllum, þessar allra
 elskandi bróðir og systirbarni til Guds

Gunnlaugur Snorrason

Kapellán til Helgafells

Drápuhlíð, Miðveldisdags aptan 1744.

Til Lesarans.

Og ætti ekki að undanfella, vinsamlegi lesari! að þakka Godur ljósanna af hjarta fyrir það, hvorsu hann hefur allt frá því fyrsta, að kristni Guds staðfestist hér á landi, látið raust síns Evangelíi úbreiddast meðal sáfnadanna, fyrir kostgæfni og árvefni þeirra, sem hann kjórid hefir til að vera limi og þénara sinnar kristiligrar lýðju, þeir ed ekki einasta hafa með opinberum kénningum í sœfnudunum, og sundurlausum ræðum, heldur og einninn þeir, sem þar til hafa af Drottni gáfur þegid, með psálmum og loffaungum víðfrægt Guds náðarvelgjörninga víð syndugt mannkyn, einna helst þá sem hann hefir í og með forþénustu síns Sonar Jesú Chrísti veitt heiminum til endurlausnar; hvor ekki einasta hefir manndóm á sig tekið, ordinn monnum líkur, og að hegdan fundinn sem maður, að syndinni frátekinni, heldur hefir og einninn

í því sama mannsligu holdi líðid þínu og dauða fyrir synduga menn, og í því sama mannsligu holdi með dýrmætum sigri frá dauðum uppríð, og sett sig í því sama á hægra veg Gudi í dýrdinni, til að víðja óastáttanliga fyrir oss. Og að eg eðli máði sjálfann mig í því, sem mér er ómöguligt: eg meina að upptelja alla þá, sem kvæðid hafa andliga psálma og lofsvæði hjá oss, þá vil eg þó tilnefna þann einn, sem flestum hér á landi hefir framtelið, í sinni andligri fláðskapargáfu, þann sáluga Gudsmannt Elra Hallgrím Pétursson, hvor af Guds anda uppvaktur tól sér fyrir að kvæða útaf því dýrmæta efni, þínu og dauða vors Drottins Jesú Chrísti, hvort hans ágjætt og Gudi þaknæmiliqt verk varit í heidri, og vara mun medan land vort byggist. Þessu næst vil eg og telja, veledla og háæturverdugann biskup Hólasíptis, Mag. Stein Jónsson, sælkrar minningar, hvor eptir sonu aðferð hefur sér fyrir hendur tekið, að kvæða útaf dýrmætum upprísu-sigri vors Drottins Jesú Chrísti, hvort hans lofliqt psálmaverk nú allareidu er víðstrægt orðið meðal vorra sasnada.

Og þar sem eg má reikna mig barn hjá þessum sælu Guds monnum, svo vel að aldrinum sem lærdóminum, þá hefir

mér það þó ekki vidurkvæmilipt þótt, að
 upphesja ekki mína veíla barnataufi áfamt
 þeim, fírbels þar eg þekki, að Guð hafí
 míg ekki albeílls hlutlausann gíort af þeirri
 gáfu, og muni þarfírti ávartar krefja af
 því, sem öllu öðru, er hann mér lánad
 hefírt; þessvegna hefí eg, vínfamlígi lesari!
 tekíð mér fírti að kvæða útaf náðarrífri
 höílgan og fæðíngu Drottíns voró Jesú
 Chrístí, eptírti þeirri somu methóðó og hínírti
 fírti hafa gíort, (íafínel þótt eg, þekki
 vanmátt mínn í því að rekja þeirra fótíspor
 sem vera íróíðí), og þetta í þríátíu psálmum,
 eptírti áratólu voró Endurlausnara, þegar
 hann býrjadí sítt prédíkunar embættí. Ófíla
 því af alhuga, að þetta mítt líttla verk
 megi svo ávartast í allra Guðs barna
 hjórtum, að það yrði Guði tíl býrðar, og
 þeirra sálum tíl eplífírtar velferðar. Kvæð
 þíg svo, vínfamlígi lesari! öllum heílum
 ófíltum í Jesú nafní!

G. Enorrafon.

Fæðingar Psálmur.

1ti- Psálmur.

Um Skattskriftina.

Eag.: Alfagurt ljós oss byrtist &c.

Upplyptu, sál mín! eina stund, augum trúar við Jesú fund, láttu blesðadann barndóm hans, berastu fræða þíns innra manns.

2. Mínú samfara máli sé, mannvits fraptar og flyssemi; andlig náðar uppsprettan þín, ávorti, Drottinn! tungu mín.

3. Audmjálfliga í anda nú, eg vil hugleida, minn Jesú! fæðingu þína og framferdid; fálfræði mínu veittu lid!

4. O! hvað skyldi eg aumur hér, íhugad gæta svo sem ber, smættis-verfin undarlig? ófærann til þess reifna eg mig.

(1)

5. Hversu faun dórdar dásemd þá, dandligr مادر flinsad fá, sem yfirgeingur ofsitinn, engla og manna stílnínginn?

6. Hálfsverf er allt af holdi gjert, heimstu blandad og einflís verdt, andans fullkomnun er til sanns, ógráunlig í þánsa manns.

7. Við stulum, sál mín! sinni og hug, svála með frapti og nýum dug, við forþéunstu sýllíng þá, sem fæðing Jesú verla má.

8. Ungdóms vanmáttugt edli var, allra manna, og dugdi ei þar; í Jesú úngdóms edli þá, enlíf Guddómsins sýllíng bjé.

9. Hvert gíta þánsar hlarta = ranns, hærra flogid einá syndugs manns; enu að grunda nud íþngun alólfa Drottins ráðstofnu?

10. Eingin gáfa má ædri fást, að því stýldir; mín sála! dást, heldurenn einn að eignast þann, sem alla hluti veita fann.

11. Læs eg því, Jesú! mállid mitt,

miunast frammar á nafni þitt: áformid bæði
og ordu mín, aðstæði blesund gjæðstan þín!

12. Utgætt þad bod frá Au-
gústó, allur heimur um lund
og sjó, skyldi láta skattskrifa
sig, skiffun þessi var tignarlig.

13. Þetta svo feingi fram-
gáng þar, ferðadist skjótt, sem
búinu var, sérhver, til borgar
sinna þá, settu logmáli hlýðni
tjá.

14. Milt til þess Schilo auglýstist, átti
hjá Júdum, (þad er víst), veldis-sprotinn
að vera fyrr, vituadi Jacob um þad fyrr.

15. Kom nú uppfylling tímanis téd,
tók þvi að ualgast hjálpræðid, Gyðinga
lédur greiða vana, gjald og skatt undir
leyparann.

16. Í Eldamís falli urdum vér, en-
lisum dauda skattgildir, logmálid þessu
lýsa vana, lagdi bolvan á syndarann.

17. Allur heimurinn átti þvi, aldrei

ad verða stulda frí, nema ef einhver
gjæti greidd, gjalddi dauðans og bólván
eydd.

18. Undirgíflst Jesús ofid þad, öllum
heiminum vægðar þad, hlýðniunar skyldur
Gudi gæst, gaf sig til þess ad borga allt.

19. Líttu, mín sál! þá sætu náð,
hálftrafa uppþeinkti Drottins ráð, hann
sem aldrei Guds bodord braut, bólván
uppá sig taka hlaut.

20. Lítillekkadi sjálfan sig, Sonur Guds
Jesús fyrir mig, náttúruþrofa næmann
minn, nógu borgadi hans audmýktin.

21. Fljótliga Jesús ferðast
ríd, festarkvinnu þungadri með,
Bethlehem Davíðsborgar til,
bodum fersarans gjördu skil.

22. Hlýðni þakknæmast offur er, athuga,
sál mín! byrjar þér, skipun og vilja Skap-
arans, stílla þér eptir bodum hans.

23. Gættu og þess ad Gud er sá,
gudi stíptadi jörðu á, eru þad Drottins
umbodsmennu, eiga ad slípa réttindin.

24. Andmjúfliga þeim hléd og heyr,
hásdt þig við þad sem bjéda þeir, valdið
tignarligt Gud þeim gaf, góðum launum
ei drag þú af.

25. Sá sem ad yfirvaldi vill, veita
þófk og gjöldin ill, þakspyrnir móti
broddunum, burtstúfar. Drottins setna-
ingum.

26. Ef þú hléduinni ofra villt, yfir-
bodnum, sem vel er skyldt, þægasta Gudi
gjald þad er, með góðu verður umbunad.

27. Þofumenu þessir velferd lands,
vafa yfir og sálu manns, vakandi þeirra
vilja gjör, vafa lát Drottins ótta í þér.

28. Ekki er gjöf þétt eigir þú, yfir-
mönnum ad tolla nú, þakslátann vilja greið
og gjaldt, Gudi fyrir hans lánið allt.

29. Eg vil, minn Jesú! þolla hér,
hlédni og andmókt gjalda þér, virðstu ad
láta viljannu minna, verða í Gudi full-
fominna! Amen!

2 Psálmur

Um fæðingu Christi og reifana.

Þag: Mitt hjarta hvortú þryggist þú re.

Medan dvaldist í Davíðs stad,
dýrust María, svo bar ad, frum-
gétinn fæddi svein, reifum vasdi
hér og hreint hermit þannig ritn-
ingar grein.

2. Hugleid þú, sál mín! Herrans ráð,
hérum var laungu fyrirspád, Bethlehem
sveinninn sá, koma skyldi frægur frá, sem
félfi Drottins stjórnaði hjá.

3. Aldrei hefur frá upphafi, afbrugdið
Drottinn trúfesti, sannordur altíð er, verði
því hans vilji á mér, vonin blessun færir
med fét.

4. Tími Marín téður var, tími manns-
kynsins frelsunar, ásettur eylið frá, þú
stalt, sál mín! þar ad gá, þér nam Drott-
inn tímann ad ljá.

5. Attu að brúla eins og sé, ávaxtar-
gæts og leigufé, sem Herrann heimtar af
þér, leingja og flytta eðli er, eptirlátid
manninum þér.

6. Er það Drottinn en eðli þitt, eign-
arvaldid hann brúfar sitt, vertu ei
varbúinn, vitjunartíma þessu þinn, þaðá
Drottni velgjörning sinn.

7. Þeinktu og lífa um það eitt, eðli
er neinum manni veitt, vors Guds að
vita tíð, í auðmýst trúar árfa og síð,
eptir henni þolgóður bíð.

8. Trúfasti Gud þá tími er þinn, tíma-
ann lát einninn vera minn, að taka mist-
un mót, og unna þér af elsturót, and-
sýnandi þaðflætis hót.

9. Þrællarinn! láttu sæding þín, sæða
dagliga hjarta mín, þdrunar ávæxt þann,
að endursæðist innri mann, á orði Drott-
ins forforgist hann.

10. Þrumburd syndanna Satan fyrst,
þálfur sæddi þá metnadið, og Slaparans

stíffun braut, Adam hólsan af því hlaut,
andar-bann og kvalauna þraut.

11. Ertu frumburður ordinn nú, ey-
lifrar náðar, minn Jesú! heilagri holdgan
í, Adam blefsum beid af því, bættist ráð
það optur á ný.

12. Þú sem réttlátur ríkir einn, reisum
flæddist sem úngur sveinn, þessvegna eg
þeifði ú, um andmýkt þína, ó Jesú!
eyfur gleði hjartanu sú.

13. Ó! hvað margt sýnda afkvæmid,
alid hef eg og leifid við, reisad í brjésti
best, holdliga þánka þar við fest, það var
sálar forðjörfun vest.

14. En þinn bleffadi úngdómur, alleina
flór og heilagur, málus úngdóms þref og
þrest, afmáði hreint svo eðli fíft, er það
sálar farsældin mest.

15. Þífs ávægt þennann lif-
anda, lagdi í jötu María, mjúla
ann gaf mjólfur smekf, af því
þú á ædra þekf, eðfirt ráum þjá
gíftunum féð.

16. Hvar var þú, Jesú! heidur þinn?
hvar var þín eplís féngs-tignin, dulin um
nærsta mund, að þú sést ei eina flund,
annad ráð né varara blund?

17. Víst hafdir þú þá ríðdóms ráð,
ríðjandi yfir himin og lád, allt frá ey-
lísri tíð, en hjá þínum eigin léd, eðli
gæst þér viddafan blíd.

18. Þótt að framandi sæðist þú, for-
smá og læging blíðst þér nú, virðingar
missa mátt, í síllum vafum fyrstu nátt
hjá fénaðinum svefuværdur átt.

19. Framandi kom ég hýngad þér,
heimurinn bústað veitti mér, fagrann en
fallvöltann, apturslíða á við þann, ein-
og snandur vegferðasmann.

20. Best eg Lausnari lífir minn, leidir
þann mig um síðir inn, í saunhelgra sam-
félag, hvar eg eplísann hvíldardag, hafa
mun og glæðværdar hag.

21. Hér þegar veröld hrekkjanlig, hets
bergja vill ei leingur mig, eg bíð þig,

Jesú hjær! leidi mig þín lífuin stjær,
lofs í dýrdar tjaldbúdir þær! Amen!

3 Psálmur

Um bódskap Engilsins til
fjárhyrðaranna.

Þag: Heiðrum vör Gud af hug og sál &c.

Gudspjallamaður þessi gétur
vel, gódir vöktu um náttarþel,
hyrðarar sama hýradi í, hjörð-
ina geymdu úti frí, ljómandi
Engill lét sig sjá, leyptran Guds
skein í krúgunum þá, að þeim réð
miklum ótta slá.

2. Engillinn mæla við þá
vann: verid ei hræddir! sagdi
hann, yður til eyrna og blíðan
ber, bódskap sem öllu fólki skér,
Endurlausnarinu er í dag, yður

fæddur með glediðag, Davíðs borg fétt það lufkslag.

3. Má og vera til merkis það, munud þér finna í greindum stad, reifunum vasid barnid best, blundinn hefur í stalli fest. Hagleida, sál mín! -byrjar bert, bodskapar þess njótandi ert, þarsyrir jafnan þaðslát vert.

4. Einö og vatnsstrauma uppsprettan, öndu daudþystri svola kann, gleði bodskapur sjarlægð frá, fátæða sál einö hugga má; í fæðing Jesú ein hér fest, uppsprottin svola lindin best, aumann syndara hún fær hrest.

5. Undir ránglætis ofi hlaut, allt mannfyn líða sára þraut, óþarillig sú ánaud var, orladi straffs og hegningar, örmagnast sálin af því réð, ángrud samvitsla fylgdi með, bálvan lögmálsins grætti gæð.

6. En Jesús finni elsku af, opnadi Drottins náðarhaf, framm til alls manna-

lynð flutu þar, fosbarnir endurnæringar,
sálmuni er þói svölun stéd, sefadið hjarta
ans ángrið með, blessunin allra gladdi géd.

7. Þegar samvitðan mæðist mín, og
minning glæpanna eyfur þín, Jesú! þín
náðar ljúfust lind, lifgi mig anna stépmu-
kind, sál mína lát þann fegnud sá, sem
færði Engillinn jörðu á, gleðinnar næring
géist mér þá.

8. Hérnæst gjeri eg að þeinfja um
þar, þegar að Adam fallinn var, með
ángist stórrí út á braut, af aldingardínum
refast hlaut, ei mátti líffins eta af tré,
Engla vardið þad bannadi, sem veg-
inn þángad vaktadi.

9. Aftur á móti opnað hér, íangang-
ur beinn til líffins mér, Engill þann bod-
stap þar til sannð, braut sé líðug til himna-
rannð, hyrdurum veginn vífar heim, við
stulum, sál mín! fylgja þeim, burt frá
veraldar synda seim.

10. Ertu, Jesú! þad edla tré, ávætti
líffins færandi, dávænt spröttið af Da-

vís þót, dýrmæt sálanna heilsuhót, láttu því blesud blóðin þín, breiðast út yfir sárin mín, andar meinsemdin þú þá drín.

11. Nær sem að sterkur stofuast hér, stormur gudligrar reidi mér, í þínum stugga stadlaus þá, stjólís og hælis eg leita má, vakna og sofna vil eg þar, verður ei neitt til stelslingar, sálina eðli sálar þar.

12. Ef að mig sturlar ángurs þín, upp vil eg standa og leita þín, andlig hugsvöun eykst mér þá, í ordinu nær þig finna má, Drottins mistunar braud-hús ber, blesaða líffins fæðu mér, þetta mín sálar andlegd er.

13. Víst er ei nóg, þó vafi á jörð, vesællra Drottins barna-hjörð, utan þú hafir á þeim nú, augn vakandi, minn Jesú! Sálir vöku-nótt haldi þreini, heids-andi þig á alla grein, það sé mín hjarta-ans unun ein! Amen!

4 Psálmur

Um loffaung Englanna.

Sag: O, Jesú! elstu hreinn &c.

Himnessir herskarar, héreptir,
svo til var, Englinum ásamt
þar, upphöfu raddirnar.

2. Dýrd Gudi tídt í té, tjáist
í hæðinni, fridur á foldu sé,
fólki góður vilji.

3. Þakláta sýndi sig, sveit Engla tign-
arlig, uppvækja á þad mig, athuga, sál
mín! þig.

4. Vera ei minni mátt, mæta dýrd
Gudi átt, offra á allan hátt, í anda,
dag sem nátt.

5. Jörð, sjór og himna her, heims
allar tegundir, dýrd Guds og hátign hér,
herma dagliga hér.

6. Aldrei svo aumur mann, augunum
renna kann, að megi ei merkja hann,
mátt Drottins frábæranu.

7. Orð Guðs ef athugar, með augum trúarinnar, séð gétur sílu þar, sætleif hans unskunar.

8. Dásamlig dárðin þér, Drottinn all-eina ber, en blygdun augum útr, í öllu tilheyrir.

9. Eg fæ og einninn síð, að Engla sveit beda réð, fríð á jörð, glöðvært gæð, og góða velþecknan með.

10. Udam fríð af sér braut, óvingan Guðs því hlaut, en Drottins ástarflaut, aptur linadi þraut.

11. Eplifanu fríð ofþ fann, frelsadi syndarann, Soninn þá senda vaun, saklausann Guð og mann.

12. Allt er því bæld bætt, við blíðann Guð mannfyn sætt, hans fríðarmerklíð mætt, mein fær í burtu rætt.

13. Ofríður einginn má, elskunni Drottius frá, skilja né þvinga þá, er þennann fríð treysta á.

14. Allt er ofþ veitt í vil, vantar ei

neitt þartil, Jesú! þinn ástaril, aldrei fyrir oss dyl.

15. Vér höfum feingid frid, Fridar-höfðingjaun vid, synda-bót, sálargrid, og sælunnar athvarfid.

16. Oss hefur afrekad, eglisann gridastad, Guds náðar-þel er það, þess trúin nótur ad.

17. Náðarstóll ordinn er, eingétinn Son Guds hér, hans fluggi hlífir mér, þvad sem til meina ber.

18. Rati eg ángist í, ótraudur þángad fló; Jesú! þín náð á up, nemur burt sorgar-fló.

19. Og þegar órólig, ángrar samvitðan mig, trúar-hönd heldur sig, Herra minn! fast vid þig.

20. Undligann frid eg finn, fridstillist hugurinn, hjarta, sálu og flun, sedur Guds mistunna.

21. Þegar Guds grimdar brid, geysadi hardla strid, med flóðinu fordum tíð, og fargadi öllum lóð.

22. Til fridar féðst ei þar, sanst merki
reidinnar, vatusflóðid þegar þar, til
þurðar geingid var.

23. Sáttmáls-teikn setti þá, sjálfur
Gud himinnun á, blíða ród blessan tjá,
sem bregðast öldrei má.

24. Þegar Gud vildi vid, vora sál
binda frid, burt frá hans hægri hlid,
hjálpræð er útgeingid.

25. Sáttmálana samdi vel, Son Guðs
Emaúel, hans blessað blíðu-þel, bætur
þá ranuastjel.

26. Góðvilja þennann þinn, þacka eg,
Jesú minn! vertu í sérþvört sinn, sál
minni velkomin! Amen!

5 Psálmur

Um reisu fjárhyrðaranna til
Bethlehem.

Tag: Ef Gud er oss ei sjálfur hjá re.

Þegar að Engla fylking fríd,

fór til himins af grundu, hjardar-sveinar á sömu tíð, sögdu með gláðri lundu: til Bethlehem skulum ganga greidt, og gaumgæfa Drottins verkid eitt, ferðbúnir strag að stundu.

2. Sem þeir komu í sagðann stad, svo vill ritningin greina, fundu allt einn og Engill kvad, úngbarn og mey hreina, Herrans dásemdum hermdu frá, hvort þeir sem fréttu sögu þá, tilbúrd þau undrast eina.

3. Viljir þú, sál mín! anda í, Eudurlausnarann floda, trúarhöndin fyrst þreifi á þvi, þér sem Drottins ord boda, gaumgæfni betri enn offur er, efaseind toftu burt frá þer, sízt kann þig sú að floda.

4. Efad vantrúin finnur fyrst, fílsni í hjarta ranni, hlotnast þér ekki að horfa á Kríst, holdid trúi eg það banni,

medan í syndum situr fyr, seint munu
opnast náðardyr, ángráðum innra manni.

5. Þegar Jesúm ei fundid fær, fyrir
fær truin veifa, grunda betur og gættu
nær, Guds ordi og hans sannleika, í því
lífi þú líta mátt, Laufnara þinn og
flóða brátt, svo muntu síður fleika.

6. Döpur er sálar sjónin mín, syndanna
hulin glým, utan, minn Jesú! ordin
þín, andgi mig smyrslum úsum, ryð
þeim mín trúarangu á, elstan þín góðs
mér hrindi frá, vantrúar villu = stým.

7. Byrtu Ísraels fólki féð, fagnar
eldstólpi um nætur, eitt stý á daginn
undan gæð, í á því höfdu þeir gætur,
óhulta leidd þeim vísa vinn, í villi = mörku
tíma þann, Drottinn mistunar = mætur.

8. Vond eptirdæmi og illu = stý, undan
an Guds börnum gánga, afvega leiddast
opt af því, um eydimörku lánka, synds
irnar villa sjónir þeim, sinna ofmög um
þennann þeim, sem vísar á veginn ránga.

9. Eldstólpinn þinna orða mér, ó

Jesú! lófi í heimi, þegar eg viltar velkist
hér, svo veginum aldrei gleymi, edur á
hállum hreðja-stig, sem holdid leggur
fyrir mig, í þvermóðsfa þöku sveimi.

10. Þitt ljúfa ord er lampi víst, og
ljós á vegi mínum, þegar mér byrtan
þessi býðst, með þöðum geislum sínum,
uppljómast sál og sinnid kallt, syndanna
myrkur hverfur allt, af blessudum hjarta-
leik þínum.

11. Undradist fólkid fregnir þær, sem
fjárhýrdarar báru, Guðsord Marla góð
og stjar, geymdi í hjarta klár; nær
sem eg þennann fjárfjód finn, fagnar og
leysist hugur minn, af eyndanna ángri
fáru.

12. Marga þó undarligt, sál mín! sé,
fyrir fjónum trúarinnar, dásendur Guðs
ei drag í hlé, með dul fávitsku þinnar,
holdligann stílning heldur gíf, hlóðuinni
ánginn utan ef, Drottinn krefst dýrðar
sinnar.

13. Sjá til þú hafir í hjarta fest,

hjalpræðis orðid blíða, láttu þér vera í minni mest, mislunfemd Drottins þóða, réttlætis sólín sannarlig, syndugra lífing klæddi sig, til endurlausnar líða.

14. Gef þú, Jesú! í gæðid mitt, gæðslunnar ljósid hjarta, o! að eg feingi orðid þitt, imrætt í mínu hjarta, svo að eg megi um eyllif ár, af öllum syndum þreinn og klár, í líffins ljómaflarta! Amen!

9 Psálmur

Um heimreisnu hyrdaranna
og þeirra þaðlæti.

Tagg: Kom andi heilagí re.

Hyrdarar héldu brátt, heim med fögnudi, sángu og herndu hátt, hæðsta lof Gudi.

2. Sem gæðsku sína þá, sjá lét og heyrta; hér, sál mín! hléd-uppi, med hugstotseyra.

3. Fæðrunum forðum tíð, fyrirheit
fæðu, sem nú fagnadar fríð, framfoma
fæðu.

4. Fæðgadi leingi þjóð, að lifa næði,
tíðindin gleði = góð, og Guðs hjálpræði.

5. Eins fængar og spámenn, ætludu
mundu, með augum sínum senn, sjá þá
nýslundu.

6. En feingu ekki þó, að sjá Krists
daginn, af því Guð undan = dró, þann
audnu = huginn.

7. Þýðdar ráð Drottins það, dúst var
höfðingjum, en nú opinberað, aumum
smælingjum.

8. Allmjög Abrahám víst, eptirláng-
aði, að sjá mætti Son Guðs Kríst, og
sjá með fagnadi.

9. Í trénni vænta vann, viðsu Guðs
orda, við það traust vildi hann, vonina
fórda.

10. Hógværd og þelid þóðt, þóknast

Guds hjarta, ljúflætið bragdið blíðt,
best kann að starta.

11. En dramblátt hjarta hann, hatar á
jörðu, og stundum straffa vann, með
stríði hörðu.

12. Af því að útvalið, aumíngjann
hefur, og heðar háfætið, hógværum
gífur.

13. Þ lægling Lausnarinn, lét sig hér
finna, ei vill hans aumíktin, oflæti
finna.

14. Raunar nú réttist fréd, ritning
spádóma, að fátækum gífir góð, gudspjöll-
in hljóma.

15. Hýrdarar hér við því, helst kann-
ast náðu, trúadir aumíkt í, að slítu
gáðu.

16. Gladyærir greiddu á mót, Gudi
þaklæti, af innra mauns elsturót og
andans fjæti.

17. Guds húsi geinginn frá, gæt þess,
mín sála! til orðsins þeinktu þá, og þess
leyndar mála.

18. Svad sem þú heyrdir þar, hjarta þitt geymi, leita Guðs losdýrdar, lastvör í heimi.

19. Utbýttu einni þá, ordum Guðs sonnum, hvorjum sem heyrir má, hjúnm og grónum.

20. Sem annað edla tré, í blóma standi, andliga ávætti, af sér fæðandi.

21. Þund Guðs ei máttu, mann! í moldu grafa, af því vill allan þann, ábatann hafa.

22. Herraus ord heitir því, hveiti-sáð rétta, sem Guðs barna brjósti í, best á að spretta.

23. Og færa ávægt þann, sem aldrei rotni, þinni sál þarsligann, þanæmann Drottni.

24. Uppskera þá munt þú, það dýrdarlífið, sem endar eyndir mí, og rauna lífið.

25. Þjótum heim leiddur frá, til ljóssins vísta, sem Guði sjálfum hjá, síðar mun gísta.

26. O Gud! þad untn mér, um ch-
lisd hljóta, og medan mædist hér, mistun-
ar njóta! Amen!

7 Psálmur

Um umskurn Christi.

Sag: Tungu mín af hjarta hljóði æ.

Utta dögum eptir þetta, um-
skurn líða skyldi Sveinn, og sitt
nafnid odlast rétta, eptir þvi
sem mælti einn, Engill forðum
í þeim ordum, er til meyar bød-
adi hreinn.

2. Hans var nafnid Jesús
nýta, nefnt á þeirri stundunni,
þess máhreina þýðinglita, þad er manna
Bressari, sem meinin bætir, gjörla gætir,
Guds útvaldra á jörðunni.

3. Eg vil, fál mín! umflurn fára,
 yfirvega Lánstóranð, og mæla um hennar
 merking flára, meður lærdóm sannleikans,
 innri frapta, í mér skapta, efli blefsud
 náðin hans.

4. Allt var hold af blóði borid, ban-
 vænt, spjallad, einfisverdt, í illstu ferhúð
 óumflorid, orðid Guds það sýnir best,
 með vondsku hétum, lifnad hétum,
 lögmað brotid hafði þvert.

5. Þessa bólván bífna stránga, bar á
 herdum Jesús minn, þegar þínu þrauta
 lánga, holdi af Gudi forlátinn, og það
 bannid, þert með sannu, undirgæfist í þetta
 sinn.

6. Hans var fál og holdid bædi,
 þreint af lýtum, flekkad fíft, en mínú
 er edlis saurugt sædi, syndum þafid,
 bólvad víft, nema eg hljóti og nérrar
 njóti, náðar Guds fyrir Jesúm Kríft.

7. Hann út slau helti blóði, hérmed
 umflurn lífamans, svo í því mætti eg
 fríðu flóði, faga bústaf hjarta-rannú, og

forhúð lasta, frá mér lasta, sem fleðar
 stráðann-intra manns.

8. Dumstorid hef og hjarta, hugun
 ránga geymi eg þar, og lífamanð alla
 þorta, sem æsa kunna syndirnar, Jesú
 máti! gef eg gæti, greidd minn hag til
 betrunar.

9. Svör sem umsturn hljóta náði,
 hann var stýrdur lögmálid, upp að fylla
 allt á láði, sem útkrafði Guðs réttlætis,
 og sá vandi, ómælandi, ógnar straffid
 lagdi vid.

10. Ertu kominn upp að fylla, allt
 lögmálid, Jesú minn! og þann bera
 ángurs kvílla, sem átti að lida spudarinn,
 vafinn meinum, í þér einum; endurlausn
 og hjálp eg finn.

11. Eitt réttlætis klára klæði, Chri-
 stus hefur þér, sál mín! lént, umstörinn
 og stýrdur bædi, strístin þetta fær os lént,
 svo gæfi að stílla, Guddóms vilja, um
 gamla og nýja testament.

12. Adams gamla edlid rotna, átti
ad merkja forhúðin, sem í oss gjörir dæ-
lig drottna, með djarsann voundstu fraptinn
sinn, holdsins blinda, saurinn sýnda, sign-
ud hreinsar vatnslaugin.

13. Þá Móses Guds madurinn hrei-
ni, mundi ei bodord umsturnar, Zippóra
haus son með steini, sjálf óbedin fjótt
umstar, og mann sinn blíða, bráðurin
þýða, blód-brúdguma nefndi þar.

14. Lætur Drottinn lög máls steina,
lasta forhúð sníða af, en Jesú mjúfust
mildin eina, minning hennar djúpt í haf,
nidurfleigir, finnst hún eigi, Forþéuflan
haus þad gaf.

15. Blód-brúdguminn ertu aðstur,
ordinn, Jesú! frítninnar, þinnar náðar
geislinn glæstur, gefi mér ljófid þekkingar,
svo veg þinn rati, en vondum glati, verk-
um gömsu forhúðar! Amen!

8. Psálmur

Um nafnid Jesús.

Fag: Konúng Davíð sem kandi [rc.

Mín sála! merk enn fremur, mætast
nafn Lausnarans, hvaraf þú huggun léms-
ur, þrældum manni til sanns, minustu
mislunar hans, Þrælsari súð hann heitir,
þrælsun Guðs börnum veitir, frá eyndum
andar, bannð.

2. Hugsvölun, heilsa, lífid, hjálp og
endurlausn frí, nemur burt nauda lífid,
nesnist hann Jesús því, rædir svo ritning
nó, Jesús á jörðu borinn, Jesús særður,
umflorinn, Jesús allt öllum í.

3. Nær sem eg náí ad ræða, um nafn-
id stýénar mitt, öndu víll engrið mæða,
otþæfi þekkir sitt, því rofid þef eg þitt,
sem Guði heitid hasði, hvört þó stýrni
útkrafði, gef mér það, Ehríste! kvítt.

4. Nær sem eg náí ad tala, um nafn-
id, Jesú! þitt, önduuni ord Guðs svála,

upp-ljómað hjarta mitt, af því eg þreppi þitt, sem Guð mér heitid hafði, þvers þó skyldan ei krafði, allt gífur Krístur fœtt.

5. Aldrei hér einusinni, uppþyrja, sál mín! þu, verf þitt úti og inni, athuga þetta nú, nema í nafni Jesú, um aðstod áður biðjir, við orð Guðs trúna skyðjir, bregdist ei breytai sú.

6. Á fœldin, minnst þess, maður! máttu ei sofna fyrr, ei heldur uppvaknaður, utganga um hássins dyr, áðurenn andvarpir, til Guðs með orði einu, í Jesú nafni hreinu, eg bið þar aðgjætit.

7. Líkamann svo ei sedjir, að sálin hángrend sé, né holdid gjálíft gleðjir, með glíðligu sælgæti, í Jesú náðar nafni, þér eptir þörfum nýtir, það sem Drottinn útbýtir, af sínu þelæti.

8. Athugaverdt er annað, í þíns lífs ernis þid, þér er þerliga bannad, að brúfa Jesú nafnid, þégöma hjalid vid,

ad þarleysu sízt skal sverja, þó satt mál
hafir ad verja, það sé þinu máti og mid.

9. Etíð kann illa flarta, á tungu og
vorum þér, nasnid svíkarans svart, slíkt
fríttuum forðast þer, blét ílt og bóls-
id hár, blídri Guds bleffan lucidir, með
bolsvan sálu deydir, og áfellið aflar sér.

10. Nær sem mig fveflíng fremur,
frosð edur ángurs þrá, Jesú Chrísti mér
límur, hjært nasu í huga þá, mig, Gud!
þar minntu á, til hans mislunar máni,
mæddur tárast, grátbæni, traust þes eg
allt þar.

11. Midt á meðlætið stundu, mót-
gángur þegar dvín, eg bid þig jafnan
mundu, Jesú nasu, sála mín! set fyrir
sjónir þér, Guds Son í fátækt fæddann,
fánýtum reisum flæddann, hörmúng bláð-
inn og pín.

12. Þitt hjartans andvarp eina, með
audmókt framflýttjíst, ákalla, ósta og
fveina, í Jesú nafni best, þess betur
bænheyríst, Soninn fyrst Gud þér gefur,

gífið með þouum þesur, allt sem áliggur mest.

13. Eg bíð í Jesú nafni, játandi synda þín, gíf þú eg glæpum þafni, Guð minn! eg leita þín, nær fallvassit fjöríð dín, í Jesú nafni náða, nær og hugga margþjáða, af sorgum fálu mín! Amen!

9. Psálmur

Um reisu vitringanna til Jerúsalem, og spurníng Heródes til fénnimanna.

Lag: Bæðir vor sem á himnum er. 11.

I Bethlehem þá borinn var, blíður Jesús, og dvaldi þar, vitringar komu úr austurátt, í Jerúsalem furdu brátt, eptirspurdu, hvar er nú sá, úngi fonsúngar Júdum hjá?

2. Eina stjörnu í austur-
heim, sem eignud verður fóngi
heim, sjálfir berliga sáum vér,
síðan reisandi komum hér, hann
að tilbidja hreinnann ús, með
helgri bæn og rétttri trú.

3. Sjá hvað dýrdligur Drottinn er,
þó dýljist undir fátækt hér, félkinu boda
fæðing hans, sögur himintúngl víst til
sanns, sínum Skapara svo sem bar, sæmd
og lotnngu veittu þar.

4. Þeink um, mín sál! að Son Guðs
er, sú sanna Jacob's stjarna hér, hvörð
vald og hátign, vegligar, vegsama morg-
un stjörnurnar, hans dýrðar auglit himnum
á, heilagir Englar Jafnan sjá.

5. Heiðinna manna hjörtum í, hans
náðar byrta lösti þof, ur fjarlægum lönd-
um ferðast víst, fúfir að líta Jesúm Kríst,
honum guðligann heidur tjá, heilagur
Andi fræddi þá.

6. Á dögum þeim sem Davíðs son,
dýrdligur ríkti Salomon, úr Arabía vitja

vann, veglig drottning að stoda hann, hálæta speki hlóddi á, hógvær prísadi sælu þá.

7. Davíðs Son Jesús þegar þar, af þýðri jómsfru fæddur var, út austurvegi á hans fund, audmjúlit komu um sama mund, heimsspekingar að heyrta og sjá, hulda Guddómsins vitstu þá.

8. Heródes varð þá heyrði það, þræddur og fólkid allt í stad, lénnidóm saman safna réð, svo og skristlærdum öllum með, spurdi hvar skyldi fæðast sú, Frelsarinn manna sæll Jesús?

9. En þeir svörudu allir þar: í Davíðs borg, því skrifad var: Bethlehem Júda bygd ertu, borgunum ungum minni nú, af þér mun fæðast frægur vel, Þorínginn yfir Israel.

10. Nú Heródes éttast vann, af þér hann meinti Frelsarann, jöðneslann löngdóm kenna að sjá, svo föllsteipast

yrði veldum frá, spáðómanna ei gjætti greidd, gat sig hálfanu í villu leidd.

11. En með því Jesús ei var þá, opiberadur jordu á, til þess hann heimfins tignar flart, tæli á sig og straut óþarft, sorgéfnis hræðslu hjarta í, Heródes kóngur féll af því.

12. Þitt var ei rífi af þessum heim, þú girtist ekki veraldar seim, sæti Jesú! en sa, dir þó, salsfeldur fyrir Pílató, að þú kóngur værir víst, þó vörðing af því blytir sít.

13. Það sem Heródes hrella vann, huggar mig aumann glæpamann, því Son Guds er minn kóngur fjær, komsinn af meyu hreim og flær, óhræddur í þér uýt eg nú, uáðar og stelsis, minn Jesú!

14. Undligrar stéttar alla seun, að spyr Heródes forvitinu, hvorninn striftirnar hljóði þar, um hlugadkomu Guds Sonar, svo vita fengi víst til sanns, vísu um fæðing Lamsuaraus.

15. Jálfa og flærd þar undirbjó,
 athunga flætn, sál mín! þó, orðsins þíns
 arar eru hér, til uppfæðingar settir þér,
 hjartans einlægni haf þá við, hatadu fals
 og svikrædid.

16. Nær þín stýfsemi ei flíkur enn,
 stríðslærda Drottins fénnimenn, orðsins
 þéðingu eptir spyr, svo opnað megi trúar
 dyr, lyfill vitstu þeim leður er, ljúfa
 þeir gjarnan upp fyrir þér.

17. Gitt er og lífa hróplig synd, ef
 hrettfasulla svifa mynd, með fávitsku
 flini fegrar þú, og falsar Christi þjóna
 nú, sjálfur Slaparinn sér og veit, foddan
 vohðsku í hjarta reit.

18. Unn þú mér fyrir utan prett,
 orð þín, Jesú! að grunda rétt, ástgjof
 og verkan Anda þíns, uppfæði flíðning
 hjarta míns; hvað sem lífsanda hræring
 ber, heidri þitt nafn um eyníðir! Amen!

10 Psálmur

Um falðráð Heródis við
vitríngana.

Eg: Nú bíð eg Gud þú náðir mig æ.

Heródes fullur hræfnipá, heima-
ugliga nam falla á, vitríngana
og vildi mest, vita nær stjarnan
hefði sést, til Bethlehem þeim
vísa vann, við þá hafði skilmála
þann: farid og spyrjid fljótt að
því, fædda barninu stadnum í.

2. Þér skulud segja þetta mér,
þegar að barnid fundid er, svo
ásamt yður ort í stad, eg megi
koma og biðja það; seik og þrettvísi
í brjosti brann. Þólvud ófundin nísti hann,
undir hilmíngu audmýftar, úlfur gleps-
andi fólgin var.

3. Undirferli og illu þel, aldrei kann
Gudi þecknaft vel, fyrir hans sjónum sízt

er leynt, svíkræði manns og gæð þhreint,
 Vab hrekkvísí í hjarta bar, hulda með
 stíni vinsemdum, snöggligann bana beid
 af því, blindadur Abner trygdum í.

4. Hreint vill Drottinn þitt hjarta fé,
 heimum þjónandi í elstunni, þá stalt og
 vita að hatar hann, hræðni og flærd við
 náningann, illa luktandi ertu þá, ef þínum
 verum geymir á, húnángid sætt, en inntra
 er, eytur falid í brjósti þér.

5. Jéssabel Drottning dygða snaud,
 djærfliga Robot svipti and, Júdas ferréd
 með lossi Krist, fannadi Jéseph svíkalist,
 Mardocheum vill þeingja hátt, Hamans
 svíkræði og gædid flátt, snæruna sjálfur
 hreypti hann, hendir það tíðum pretti
 víðann.

6. Sá sem náunga sínum ill, svíð og
 flákræði brugga vill, sálu viljandi setur
 hann, í svíka nótt og kvæla bann, hrekk-
 vístra stundum bogi brast, þá búid var
 að speuna fast, margur steindaudur dettur
 hét, í dýfi sem þóðrum grafið er.

7. Hafi nú fridur Frelsatinn, með
falsi verid umsetian, í hvors munni að
illu þót, aldrei fundust né sofinn ljót,
stóldir þú, sál mín! þeintja þá, þú munir
flakklauft sneida hjá, veraldar illum véla
síð, sem við er þér á alla hlíð?

8. Kalcifur sá sem saup hann hér,
settur verður og tíðum þér, undanfara
sig einginn kann, aðryfju, stamt að
þreppa þann, margur óvörum verður þvi,
veiddur soifanna neti í, optliga frómur
falla hlut, falsadur djúpt í þretta laut.

9. Í einum munni túngur tvær, tálid
einsöldum smíða þær, lof í eyrum en
loft á bak, frá luffu og gjæfu margann
raf, opt verður þeim sem hugar hátt,
hégóma lofid næsta flátt, viltur er sá sem
vill með þvi, veggjamaft allra manni í.

10. Heródes vildi hér sem fyrst, í
helju færa Jesum Krist, fróma vitringa
þrekkvís hann, byggst að leida í vanda
þann, svo þeirra einlæggt áferm þar, þrði

Christó til glötunar, tvöfalldt vondstunnar
táld þú, tvöföldu hjarta geyndi í.

11. Ráðvanda þánka og hjartad hreint,
Herrann gífi mér ljóst og leynt, fláráðum
hemsinð flæddar síð, forða mér, Jesú! þess
eg bíð, innrættu hjá mér einlægum,
elstu þela við sérhvörn mann, lát mig
framganga fálslanft hér, svo fái eg
dýrðar víst hjá þér! Amen!

11 Psálmur

Um bæn og offur vitrínganna.

Lag: Dfs lát þinn anda storkja re.

Vitríngar hlýdtu ær höfdu Hers
óðis rædu á, í þeim stad ecki
töfdu, enn leingra héldu þá,
sjá þá að stjarnan björt og blíð,
undan þeim ganga gjörði, greiddi
vi veg heidnum lýð.

2. Staðar svo nema náði, næst
 yfir húsi þvof, sem áður um eg-
 tjáði, inni var barnid í, glödd-
 ust vitringar þar vid þá, inn-
 gaungu eðifresta, er þeir stjörnu-
 una sjá.

3. Frelsatann finna gjördu, og
 fríða meyju þar, féllu flatir
 á jordu, fúðir til andmóttar,
 tilbáðu þetta barnid blíðt, gull,
 myrru, gott reyfelst, gáfu i off-
 ur nýtt.

4. Láttu Guðs leidarstjörnu, lýsa þér,
 sál mín hjert! frá myrkri glæpa gjörnu, gánga
 stalt Jesú nær, syndanna flóðu selstapinn,
 Guðs orða byrtan blíða, bestir er leidotginn.

5. Þú hefur leid ei lánga, Lausnara
 að hitta þinn, veg máttu greidann gánga,
 Guðs í musteri inn, vit þú að hjarta
 þitt er það, sem Jesús hjálfur hjörti, sér
 fyrir hvíluftad.

6. En þú stalt að þvof byggja, eðfi
 vill Jesú þar, hjá óhreinum osannu liggja,

eru það santugar, girndir holdfins og glæpa bres, þóslífa illstn anda, úr þínu hjarta ref.

7. Sigt má Ismael erfa, Isaaß frjálsuð med, Algar skal á burt hverfa, einö og forðum er stéð; blíður Kristur og Belial, samuehti ekkert eiga, athuga þetta skal.

8. Þesbunæst merkja máttu, misu sál! hvað skyldugt er, Guðs Syni andligt áttu, offur að færa þér, á breinu altari hjartans rannsó, þvi Drottinu þiggur gjarnan, þaðslæti syndugs manns.

9. Guðs Syni sórnir færdu, frédir vitringar þar, þeirra þýðingu lærdu, þér til uppfræðingar, allt er skrifad, sem ord Guðs tjá, líf og andi þau eru, ætíð minnstu þar á.

10. Gét eg að gullid þýði, Guðs barna sanna trú, métlæti margt þú líði, missir ei fraptinu sú, einö og gullid í ofni reynit, trúin að vísu verkar, von og þolgjædid þreint.

11. Vill mín trú veifjast tíðum,
veistu það Jesú best, þá að slær ángurs
hríðum, opt hefur stóran brest, einn og
hórfveifur hálsflokkinn, ei lát þó útaf
dega, Endurlausnari minn!

12. Myrrunnar merking gefur, móts
fast og andstreimid, beislann smekki heilnæm
hefur, holdid tregast þar við, illa luktandi
synda sár, af þessu hreinsun hljóta, heils
subót er það slár.

13. Beislann bífar á jörðu, birlar
mér hörmúgin, sjálfur hann sætann
gjörðu, Sonur Guds, Jesú minn! aultu
mér þol og trausta trú, þegar eg falla
og loeina, kross- hjáðum hjálpa þú.

14. Reyfelfi hreint má heita, hjart-
aullig bæuagjörð, hún megnar hátt að
leita, í hæðirnar upp frá jörð, í gegnum
flóin sér þreingir þá, í náð og gjæðflu
gæði, Gud hana lítur á.

15. Hún er ilmur ágætur, eyllifum
Drottini fjær, og reyndar reyfur sætur,
sem rétt til himins nær, dagliga henni

offra átt, sál mín! af þeli þýdu, þessu ei gleyma mátt.

16. Soddan hjárstjédu stríða, frambera staltu hér, fyrir Lausnarann lýða, lætur hann þóeknast sér, þetta andliga fórna fé, er þú munt aptur síðan, uppfæra í dýrdinni.

17. Afísun eina fengu í drangmi vitríngar, annann veg á burt gengu, aptur til heimferðar; Heródes ei þad vita vann, hans ráð að aungvu urdu, opt svo til bera fann.

18. Báltræði vondra manna, verður til flámmar tídt, þad sem Guds þodord banna, þlessast illgjörnum lítt, því Drottins vald og réttvíst ráð, slægd hins hrekksísa hindrar, hreinslyndum veitir náð.

19. Af hjartans þeli þýdu, þér vil eg hvört eitt sinn, með elstu og ástar blíðu, offra, Lausnari minn! sál og lífama svo sem ber, þig bíð til þacka taka, þann litla steink af mér. Amen!

12. Psálmur

Um hreinsun Maríu

Lag: Til þín h. herra Gud x.

Hérnæst þá dagar hreinsunar,
hennar uppfyllast náðu, eptir
lög máli Mósið þar, með og Jóh,
eyð þess gáðu, til Jerusalems
höfdu hann, á hendur fela nýs-
fæddanu, Drottni sem skristir
skráðu.

2. Allt það falkyns, sem
útgæf fyrst, af lífi mædra
sinna, hæðstum Drottni var
helgð víst, hérum lög máli réð-
inna, tvær skyldu offrast til
þess þar, turtildúfur, sem skipað
var, edur þar annað minna.

3. Jesús heilagur fæddist fyrst, af
fríðri jómfrú Maríu, hvors vegna stand
mitt helgðist, hlaut eg blessan að nýu,
lastanna fjötrum leyfist af, líf nýtt

sáluinni Drottinn gaf, með náðar fælsfi
nýu.

4. Heilög vatnslaugin þreinsa ríð, hold-
liga fæðing mína, nýfæddum innra manni
med, mæta náð gjörði sína, fraptur
þess rauða Christi blóðs, kom minni sálu
þá til góðs, þeyt kann það stírt að flína.

5. Barnamæðurnar máttu ei fyrr,
musterisgaungu brúka, hver stýldi sitja
heima fyrr, og hressing þólast mjúka,
sjálfur Gud Drottinn setja ríð, sængur-
kvíannum það tálmarkid, nær offur áttu
að lífa.

6. Þær um tiltefid tína fléid, teljast
éðreinar áttu, áminntu lög máls ordin
greid, edlis saurgunar háttu, fyrir Gudi
þó voru víst, velþockadar og bráft það
sigt; sál mín! það merkja máttu

7. Eru var forðum óvísad, eptir
sitt fallid stjæda, sín stýldi börn (og satt
er það) med sótt og harmi fæda, athæfis
hennar allt þar strá, adrar gjalda, sem
von er á,; helg var sú Herrans ræda.

8. Aftur María fríðann faun, sögnud andligra glæða, Eingill bar henni bodsflap þann, barn eitt stýldi hún fæða, afsvæmis hennar allt þar frá, adrar njóta, sem von er á; góð er sú gleði ræða.

9. Til brennisfórnar únglamb eitt, áttu þær framm að bera, ein dúfa svo sem sagt var greidd, synds-offur stýldi vera, en ef lambid var ekki að fá, annar dúfu-únginn brendist þá; lögmáls orð ljóst það gjöra.

10. Maríu þers var ekki á, offur hreinsunar glæða, af því að hennar Son var sá, Son Guðs um aldir alda, sem til hreinsunar holdligs manns, helti út blóði líkamans, þá hann leid krossinn falda.

11. En til þess lögmál uppfylltist, eptir lögmáli stæði, helgrar Maríu hreinsun best, af hlartans elstu gæði, foddan velgjörningis minutist með, sem mistun Drottins veita réð, í æðstu andans gleði.

12. Férnar-lamb gjörðist Frelsarinn, fyrir oss danda saka, afþvodi synda saur-indin, setti út bergun freka, þegar hann sælum sigri með, Satans dempadi ofs-ríkið, sem vera sál vildi fleka.

13. Hugleid þú dæmin dygða fréd, dagliga, sál mín hjarta! börnin eru Guds gáfan góð, gott skaltu þónum færa, offur fyrir þitt afþvæmid, er það þacklæti og lofsgjörð með, gófga hans gjæðslu skjæra.

14. Barn þitt til Jesum verdu þér, bleðsun svo hreppa megi, þan vill ei andað þiggja af þér, þetta lát bregðast eigi, það sem Gud sjálfur gaf þér nú, gífa skalt þónum aftur þú, af hjarta á hvörjum degi.

15. Legg þú á Jesú bleðud brjóst barn þitt í æstu sinni, sannleik Guds orða lát því ljóst, líða aldrei úr minni, heil-næma mun það hreppa þá, þamíngju og farsæld jörðu á, eun allt gott í eyníðinni.

16. O Jesú! Guddéms gjæðslan trú, gjæt að andvarpi mínu, þið eg grátandi,

bern mín þú, berir í hjarta þínu, ljétanu
svo forðist lasta heim, til lífsins síðan
færir heim, frá dauðans dæpi þínu! Amen!

13 Psálmur

Um hinn guðhrædda Sím-
eónem.

Þag: Jesú Chríste þig kalla eg á re.

Sjá þu í Jerúsalem var, Sím-
eon, gamall maður, guðhræddur
lífdi þessi þar, þjón Drottins
réttstíflaður, eptir Ísraels
huggun hann, hvorn dag svo
vænta náði, og gjörlagáði, þess
sem Guð heimi heita vann, og
heilög ritning um spáði.

2. Af anda Guðs var andsvar-
ad, ei skyldi dandann fanna,
styrrenn með sjónum sæi það,
sæta hjálpræðid manna, ávísun

féll í anda þar, lúni musterid
gánga, og sögnud fátuga, hvar
Jesú fríðir foreldrar, frómdu
bænagjörð lánga.

3. O! hvorsu Gudi gífelsdt er, gott
og loflegt fíðferdi, í Hetrans ótta hegda
fír, helgur Símeon gjörði, þolinnumódur
svo þrepa vann, þar til hann féll að
líta, þá náð Guðs nýta, sem í Christó
af hædum hann, heiminum út réð bóta.

4. Hjarta réttkrístin's heita má, Heilagð
Anda bústædur, happadrjúgur og sæll er
sá, sem hann herbergjar glædur, hvörjum
sem góður Guð er með, gott allt veitist
þeim sama, með frægd og frama, ást-
fólgið Drottins gjæðslugið, geymir fál
og lífama.

5. Uthæfid frómt og andmjúkt þel,
umbur dýrmæta hreppir, lítilátum Guð
launar vel, í lægling drömblátum fleppir,
angu trúadra í anda sjá, Endurtlausu
araun sæta, og mistun mæta, huggun
blíða í heimi fá, á himnum dýrd ágata.

6. Símeon líffins gótu gíef, Guðs-
anda leiðsögn fylgdi, með lífamaðs
augum líta férf, Lausnaraðs sætu mildi;
hvörn dag, fála mín! hlotnast þér, Herr-
aðs auglit að flöda, sem. blesðud böda,
ord Guðs trúndum öllum hér, til eyflífs
lífs þan flöda.

7. Ei kann eg höldfins augum með,
áflénu Drottins líta, fær þó í trúnni
fál mín fíð, hans Sonar glæðflu nýta,
þessi dýrmætust fálur flón, fergandi
glædur hjarta, með byrtu hjarta, í aug-
flón Drottins er mín bæn, eg mætti
fagurt flarta.

8. Á mínum trúar örmum hér, eg
vél þig, Jesú! vera, breið þú þinn fadim
á móti mír, mun eg þá hólpinna vera,
unn mér að flá í anda þig, áður enn
dey eg hédan, og mest á meðan, þartil
unn árin eyflíflig, með augum fær þig
fédann.

9. Sælann má falla Símeon, þá
Son Guðs líta uáði, há, aldradur með

holdsinu þén, þvar eptir leingi þráði, réttlátur, Jesú réttlæt看, reifnadi í mesta gildi, og víst fór vildi, í helgri trú þar halda við, hreinum Guds orðum fylgdi.

10. Míflu sællri má segja þá, sál mín! þess stolta gjæta, sem med augnum ecki sjá, en Guds hjálpræðid mæta, med trúar hendi taka að sér, treystandi Drottni einum, af huga hreinum, foddan athæfi sómir og ber, sonnum Krists lærifveinum.

11. Þegar Stephanus steinkast við, stöðugur gaf upp anda, sá hann Gudi á hægri hlid, Herrann voru Jesúm standa, glödvær af þeirri sælu sjón, signaðum hreypti danda, med trú átranda, leid svo viljugur lifsinu tjén, leystur frá sorgum nauda.

12. Ef þú á Jesú angastad, önd mín! í trúnni hefur, þétt helid komi höndum að, hræðsla þig eingin lífur, ókvíðin máttu eflaust þá, í Gudi burtu

deya, og þolug þreya, heimfins adkast
og þunga þrá, þig láttu aldrei beygja.

13. Þegar eg dandans ángist í, þes
magna hlót ad sveina, styrk þinn, Jesú!
í stríði því, stöðfastann lát mig reyna,
hjartans augun þig horfi á, himininn
ovinn standi, svo lífs á landi, hjálpræðis
megi eg hófnun ná, hæðstann Gud
vegsamandi! Amen!

14 Psálmur

Um lossaung Símeónis.

Lag: Tæðir á himna hæð 2c.

Símeon sveininn þann, segir
Gudspjallamann, á sína arma lagði,
einn Gud prísadi og sagði:

2. Ná láttu þjóninn þinn, þóðast
í Drottinn minn! hédan í
fríði fara, frá heimfins glæpa
stara.

3. Af því að augum með, eg fa
þitt hjálpræðid, er þú öllum
tilreiddir, í auglýð þjóða fram-
leidid.

4. Þú heidnum ljómar þar,
ljós til uppbyrtíngar, og Guds
andligrar hirtar, Ísraels þjód
til dýrdar.

5. Saung glödur Simeon, sannreyn-
ur Drottins þjón, fagrana dilt sálu síni,
set það, mín þund! í minni.

6. Fridland að hafa hér, heimurinn
bannar mér, mótkast og óvild eina, opt-
liga hlýtt að reyna.

7. Veröld má reiknaft rétt, reisu-
tjaldbúð óþétt, á hana hreggin hrynja,
hættvöldin yfirhyrja.

8. Í hana allir hér, innnganga hljótum
vít, strag á þundverðum aldri, með eynd
og þjáning margfaldr.

9. Vor er að vísu laung, vegferdar-
reisan straung, áleidið ódt áu tafar, áfram
hóldum til grasar.

10. Greppir þá hóldarflad, hóldid

vort órmagnad, á meðan sett það sefur,
sálin víst fríðland hefur.

11. Á himnum hýld og ró, henni
vor Jesús bjó, í alls kyns eptirlæti, unun
og dýrdarlæti.

12. Viljir þú sagra fá, fríðar - víst
Gudi hjá, sál mín! Símeons dæmi, set
þér með lærdóms næmi.

13. Fríðsamann fífel hann deyð,
fyrst hann trúadur beid, eptir Frelsarans
fundi, fagnandi þarvid undi.

14. Fríðsamann afgánginn, allir hljóta
þeir menn, send fríð og frómleik stunda,
fram til síðustu blunda.

15. Ó! hvørsu sæll er sá, sem soif-
ulum heimi frá, í fríð fær að gánga,
frjálst við armæðu stránga!

16. Mín sál! það merkja ber, hvað
mætur Símeon tór, fallar hann Guds
Son gæða, glæðt hjós heidinna þjóða.

17. Forsedur vorir vest, verkin myrk-
rauna flest, frændu á fyrri öldum, af
fornum Ádamís völdum.

18. Myrtra dal djúpum í, dagliga
geingu þói, um Guds orðs blíða byrtu,
bliðadit lítið byrdtu.

19. Myrtra bern vorum vér, viltir
rásfudum hér, dýrfudum stokka og steina,
stygðum Skaparann hreina.

20. Blíðadit illstu í, öllu hósnaðum
þói, sem Gud ofð sagði ferdum, í sínum
legmáls orðum.

21. Hugfón Guds áttum frá, í vztu
myrtyr þá, fastast um aldir alda, eymd
ad líða margfalda.

22. Edla ljós upprann þar, upplósti
fálirnar, af hátignar hæðum, himnestum
fyllti gjæðum.

23. Esajas um það, áður féð préd-
ikad, í myrkvum stad mundi stína, með
fagra geisla sína.

24. Lausnarinn ljós það er, ljóma
Guddómsins ber, Fædurins ímynd eina,
ord Postulans það greina.

25. Þessi Guds byrtan blíð, byrti

upp heidum lýð, hjart ljós því orðnir
erum, ímynd Guðs Sonar verum.

26. Undi Guðs upptendrar, í ofi
ljós huggunar, sú Guddóms gjæðslan
hjarta, glæðsar í voru hjarta.

17. Sá ljómi lýfir mér, þá lílamans
sjénin þver, myrkur dauðans því dvína,
dýrsir það sálu mína.

28. Ráttu þá þjóninn þinn, þess bíð
eg, Jesú minn! öndu sætliga sleppa, en
sálina sögnud breppa! Amen!

15 Psálmur

Um spádóm Simeónis útaf
Christó.

Tag: Skapariinn stjarna herrá x.

Sg þaus foreldrar undrast
þar, af þönnu það sem talad

var, Simeon bæði blesðar nú, blíður sagði við Maríu frú:

2. Sjá þú að þessi settur er, sum um til fallð, sem midur fer, en til uppreisnar þóðrum fenn, Ísraels fólk það reynir enn.

3. Er hann það teikn sem móti er mælt, margir sér við hann gjöra dælt, gegnum sál þína sverdid hér, sárlega mun og þreygja sér.

4. Ego augljós verði allmargra, innvortis hugskot berliga. Gefdu, mín sála! gaum á ný, grandvarliga að efni því.

5. Undrunarligur þúum hann, með undrum sæddist Gud og mann, undrast María einninn þar, undarligt ráð Guds hátignar.

6. Eitt er það, sál mín! undraverði, yfir því spámann flagar bert, hófud andligrar hyrningar, af háðsbyggendum forsmáð var.

7. Sjá þú að rituðing segir hrein sett hefur Gud einn fastann stein, til grundvallar í Sion senn, svo að yfir hann byggji menn.

8. Sál mín! að þessu hygg þú hér hyrningarsteinu sá Jesús er, merk að á honum einum fast, endurlausnin skal grundvallast.

9. Eiuginn fær grundvöll annann lagt, einðog Postulinn hefur sagt, heldurenn þann sem eitt sinn er, uppreyftur; þetta lesurum vér.

10. O! hvørsu grátligt er það þá, allmargir honum steita á, yfir hann falla og aldrei meir, apturkomaft á fætur þeir.

11. Allir því tíðum vautrú verft, þó veiti Gud hvað hans er best, verður að illu einu það, ef ógudsliga er með höndlad.

12. Heiminum Soninn sendi Gud, sá mistun var ei forskuldud, svo þeir hann trúa eslaust á, eplífu lífi styldu ná.

13. Gefu ei Tíðar gaum að því,
geingu vondstunnar blindleif í, hjálpræðis
steyttu hellu á, hefur það fallid fladad þá.

14. Veit eg að þér ra villan er, til
viðværunar strífuð mér; hjáðu vel til, mín
filla! nú, á Syni Guds ei hneiglist þú.

15. Sonur Guds Jesús settur var,
syndugum mér til uppreisnar, þegar eg
flatur fallinn lá, fláradum heimfinn stígs-
um á.

16. Medal ræningja rasa vann, sem
ræntu mig flædum fátæðann, færdann
létu mig liggja þar, lágt í saurindum
veraldar.

17. Heimur, Djöfullinn, hold og blód,
held eg væri sá illstu-hjéd, er míni
hrosun olli frekt, aldrei gat eg það fyrri
þekkt.

18. En Guds Son Jesús er sá maun,
sem upp mig reisa dr saurnum vann,
Hósfinn arfstípti lét mig fá, lifandi manna
jörðu á.

19. Hjáfasti heimfinn Lausnarinn, leid

af syndugum mótmaðlin, þegar á jörðu
þoldi þín, og þúnga neyð fyrir brotin
mín.

20. Rættist Simeon's saga þar, sverð-
id Marín hjarta skar, þá alblédugann
sorgfull sá, Son Guðs krossinum hánaga á.

21. Andliga, Jesú! upp mig reis, í'r
andar hásta sálu leys, andliga lofsjörð
-eg skal þír, með anda og munni sýngja
þér! Amen!

16 Psálmur

Um Dnau spákonu.

Ea g: Náttúran eð og eðli manns ic.

Spákona hét þar Anna ein, af
Alfðers barna lidi, Þhanúels
dóttir dygg og hrein, dórdladi
helga sidi, hafði sjö ár, í hjarta
flár, haldid með eftamanni,

með dómi frá, sem fræðin tjá,
faust opt í helgum ranni.

2. Betur um áttædt fjóra
frá, feingid hafði að lifa, útúr
musteri ei géck frá, um það Lúka
ríd strífa, nóttu sem dag, með helg-
um hæg, hæðstum Gudi þjónandi,
fastadi tídt, og það mjög blídt,
blesðnd í eckjustandi.

3. Þessi að stundu þá ganga
géck, þaðadi Drottni einum,
með vísdóms anda vitnad féck,
vel af Guds Syni hreinum, til
allra þar, sem eins hugar, eptir
lausninni þrádu, með hugar sorg,
í sömu borg; sál mín að þessu
gádu.

4. Skírlifid Gudi gæðast vel, góðri
stíflan kann valda, Herrann alítur hjartans
þel, hann vill það endurgjalda, það hlón-
aband, er heilagt stand, sem heidarliga
er vandad, ófleckad, hreint, ljóst bæði
og leypat, með lösta girnd ei blandad.

5. Eimana stand og eckjudóm, opt
 fá Guds börn að reyna, en Drottins
 hjálpar hendin frém, hugga vill þau
 allcina, eckjurnar hann, aðstoda fann,
 einstæðingssandum bjarga, hans gjæðstan
 þéd, og blefsun blíd, breitt þesur svo
 við marga.

6. Eckjan sú sem í Sarepta, sama
 stad átti forðum aðstod þreppti af Elía,
 eptir Guds náður ordum, hennar lífs
 björg, um málin mærg, mjög svo lítill þó
 væri, dróglast svo vann, að Drottins
 maun, dvaldi þar í hallæri.

7. Drottinn ráuglátum hétar harðt,
 (sem helgir spámenn greina) upp stuli
 taka eckju flart, einmana hrépa og tveina,
 eðurjur senn, og eckju menn, á einum
 degi verða, það þarinn bál, og þesndar
 kvæl, hofmóðinn fann að flérða.

8. Eckja þessi á Jíða jörð, Jesú
 mjög eptir þráði, með bindindi og bæna-
 gjerd, blíðan Gud dírðla náði, flírlíf og
 klár, sín ekkíár, aflíðdi í dygdum sonns

um, háldrud þar, þolgjæði þar, þóðnuðið
Gudi og mönnum.

9. Fluduadist þenní æra sí, með ang-
um sínum floda, heimsins Lausnara helg-
ann nú, þínum réð sögnud boda, sem
væntu þar, Guds vitjunar, vengdir
láugar tíðir, að heimi sé, það hjálpræði,
af hæðum veitt um síðir.

10. Er það hjartanlig éstin mín, Guds
urlausnariun þæri! ástvína þegar aðstod
dóin, andliga huggun þæri, nálægd þín
mér, svo náí eg hér, að njóta gleði sam-
vista, og eignast þig, sem elskar mig, um
evlísd hjá þér gista! Amen!

17 Psálmur

Um heimreisú Jósephs og
Maríu.

Þag: Þof saung Gudi meý Maríu &c.

Sg sem þau höfdu allt full-
gjört, einðog lögin útförðu,

snér þau bæði aptur ört, í Nazareth svo tófu, en sveinninn þar, sem vonligt var, vóg og styrktist í anda, með vísdóms frægd, Guds náðar nægd, nam hjá þónum að standa.

2. Ei staltu, sál mín! umsoif þín úttretta í húsfjórninni, fyrirrenn að Gudi gjöldin sín, greiddir af hendi þinni, hans óttinn er til alls góðs hér, upphaf, fullkomnun lífa, af Gudi þá, munt fríða sá, sarsæld blesunarísa.

3. Þjónuðu Drottins þú stalt fyrst, þóðliga af hendi láta, aptur á móti áttu víst, athvarf í sérhvörn máta, ervidiþitt, og annað þitt, sem útkrefur forsjón dýra, hans gjæðflu fel, Gud mun þó vel, til góðra nota stýra.

4. Hafdu Gud æ fyrir augum þér, allt lann hann gott að veita, ef þú hans rífið ert hér, ástundar fyrst að leita, hans blid og hrein, bleskun er ein,

betri enn tíu squir, í bóli og þrá, best
hjálpa má, þó bregdist allir vinir.

5. Þyrir barninu brýn þú fyrst, blesð
aðann Drottins ótta, kinn því að hata
heimfins lyst, með holdligum ghruda
þetta, síðann láttu það læra nú, lofligt
þanda erfíði, svo dagligs brauds og ær-
ligs auds, afli með fristnum síði.

6. Þú stalt vita að þetta tvennt, þénar
réttfristnum manni, dýrðkun Guds orða
og daglig ment, dæmin trúi eg það
sanni, sú yðjan best, ef inntættist, ávægt
blesðunar færir, aldradur það, fær erfíðad,
sem úngur fyrri lætir.

7. Smekkurinn sá sem kímst í fír,
kann ei í burtu færast; hvað úngur tamdi
í æstu sír, öldrudum verdur fjæraft,
elstan við Kríft, skal allra fyrst, inni í
hjarða rétum, gréðursetjast og grundvall-
ast, með góðum dygðahótum.

8. Jesús í anda vaga vann, með vís-
dóms þrossa sínum, stöðug Guds náð
réd styrkja hann, strag í úngdómi sínum,

eins lífa þér, ef barn þitt ber, í brjósti
og hjarta ranni, dygdanna sáð, Guds
glædsla og náð, gífst þinum unga manni.

9. Andlig vitsla Guds áttinn er, sem
ungum byrjar læra, tignar ment þessa
temdu þér, í trúnni, barn mitt ljæra!
Guds fraptur hár, þín ungdoms ár, eflir
í dygdum hreinnum, hann einann víð,
med helgum síð, haldt þér í öllum grein-
um.

10. Börnin, Jesú! þá láttu lýst, læra
af dæmi þínu, að helgum dygdum, veru
og víst, veiti í hjarta sínu, skynsend og
ráð, Skaparans náð, stjæra svo hreppa
megi í hvorjum stad, þér hallist að, en
heiminum sæti eigi! Amen!

18 Psálmur

Um vitrun Jósephs.

Þag: Sá friðs við loqmál fæddur er ic.

Jóseph byrtist í draumi dótr,

Drottinn Eingill og sagði:
 raf þig upp skjótt og haldtu
 þér, hédan að suðggvön bragði.

2. Þú skalt barnid og mæta
 með, með þér í burtu flytja,
 leingi þú fresta áttu ei, til
 Egyptalands vitja.

3. Til þess eg aptur tjá þér,
 tínum skaltu þar eyða, Þess
 óðes þú íat hyggur sér, heilagann
 sveininn deyða.

4. Hugleid, mín sál! Guds néta ued,
 með nákvæmd grunda bana, vill hann
 ekki að vondstu ræð, veiti réttlátum bana.

5. Dpt hefur Drottinn andi mig, við
 illum hásta varad, og á hrekkvissum heimis-
 ins stig, í hættunni líf mitt sparad.

6. En þó Guds ord mér dólsi, illt að
 fordast í heimi, til vareygðar í velgeingni,
 valla trúi eg mið dreymi.

7. Gáleysi holdsinð gíf eg tanum, glati
 lítit skyldu minnar, framleiddist svo mín
 æfju aum, í éminni syndarinnar.

8. Begluga Jésepþ vitran hlaut, af
v'su Drottins ráði, fyrir það. Jესús
fridar naut, á framandi manna láði.

9. Reid þú þig, sá mín! ekki á, op-
iuberanir slíkar, vill Gud þér ekki veita
ad sjá, vitranir spédóms ríkar.

10. Spádéma tíminn úti er, ord
Drottins þetta sanna, varast ad stofni í
villu þér, vísiudin fálóspámanna.

11. Drauni- spekinganna heimstuhét,
hégóma slátn meta, brjéta þeir Drott-
ins bodum mét, blindad sálina géta.

12. Hefur Gud stóra andstygd á, illum
spásagnar lýdum, vegum Drottins þeir
viltja frá, véla einfalda lýdum.

13. Þú mátt vita ad er það ein,
afgudad:rdslun lífa, af því forðast á alla
grein, því þu stefnum lífa.

14. Vilja Drottins þú merkja mátt,
nigog vel í helgum fræðum, þarvid þig
halda ætíð átt, eptir spámanna ræðum.

15. Hálfverk er speki holdsin's naum,
hálfverk vitsmunir allir, heimþins stýr-

semð ei gef ad gann, gjart þín svo ekki fallir.

16. Einglanna sjénir ekki hér, í vörn holdi sjáum, síðarneir þessa vegs semð vér, ad vilja Drottins sjáum.

17. Myrkanna Eingill, merk það vel, mönnum kann svoila leita, megnar hann opt med illslupel, í Eingil ljóssins sér breyta.

18. Samúels fyrsti flæddur hann, kom úr jorðunni ferdum, konunginn Saul svo kvæða vann, med feldum stygðar ordum.

19. Kónginum var Gud vífinn frá, vildi ei andsvær gefa, drauma féck ei né sjénir sjá, svo féll í vil og esa.

20. Þessvegna Satans soifin ljót, sálu hans bleckja gjördu, féll hann svo á sitt eigid spjót, andvana datt ad jörðu.

21. Gerða mér, Drottinn! Djöfuls flægd, og drauma 'villum leidum, sál minni veittu hugarhægd, med hjálpræðis fræpti greidum! Amen!

19 Psálmur

Um reisu Jósephs og Máriu.

Lag: Málningar Júda annars dags x.

Uppstóð Jóseph við ordin téð,
ad sér töl frú og barnid með,
á náttarþeli þá til saunð, með
þeirra fanð, áfram m hélt til
Egyptalandð.

2. Til þess Heródes danda dó,
dvöldu þau bæði í Egyptó,
ordid Drottinð þar uppfylltist,
sem áður víst, Jóseas spámann
hafði lýst.

3. Egyptalandi eg hef frá,
ástfjarann son minn kallad á;
við stulum, sál mín! efnið eitt, útmála
greiðt, einðog náð Drottinð fær það
veitt.

4. Utlegdar söfin á mér lá, eyðifu
dýrdar landi frá, fáran ferdæmdra sam-

aftad, og sorgarbad, með syndunum þáða og forskuldad.

5. Flóttimadur og heita hlaut, heimssins rásadi sveika brant, Egyptalands og þrældóm þar, og þrautir þar, yfir mig bundu eyndirnar.

6. Vitjafi Jesús mildur mín, mæddann leyfti af slætri þín, þrældóms háfinu frelsti frá, og féck mér þá, hjálpræðis bókstaf himnunn á.

7. U eg, minn Guð! að þacka þér, þrældóms ofinu af herðum mér, fíppt er í burt, en kvittud þud, við kvíða þoud, frelsadi mig þín hægri hönd.

8. Son þinn í útlegd senda ræðst, samvizkann mínu og hjartad gledst, af því eg vona eflaust hér, úr auglýn þér, vífir í útlegd aldrei mér.

9. Mér er það fyrir miunstu þá, mig þó veröldin gjafi hrjá, útlegðar tíminn eitthvört sinn, núnn endast minn, þegar upp = byrjast eyllíðin.

10. Ísraels fólk í Egyptó, við undra

þúnga fofsi þjó, útvaldi Gud einn mættann
mann, sem múga þann, leiddi bráðliga
burt þadan.

11. Þessi var Móises þýr og þreinn,
Herrans þénari dyggur einn, Guds börn-
um vegligt frelsi féð, fyrir þeim góð,
þýr um þaffins breiddann beð.

12. Sonur Guds, Móises annar er,
med öllum rétti nafn þad ber, þrældóms
kvólum ofþ kexpti af, og kvittun gaf,
þurkadi rétt þið rauda þaf.

13. Undann Guds börnum gánga réð,
gígnum reidinnar þafþ flóðid, Þellals
þélsðu beðir þann, þá þanvænann, þröfþ-
ins affúpa faleif vann.

14. Er nú þafþ þjúþid uppþurkad,
aldrei kann ofþ að dreðja þad, fáum
vér þurraun farveg þar, sem flóðid var,
þrelþir úr þryfþu glótunar.

15. Auglýfi Þesuf elstu þá, útlægur
gjörðist landi frá, þrag á ómála aldri
þar, sem áminst var, einsamall þrældóms-
ofid þar.

16. En þú stalt, sál mín! að því
gá, Egyptalands fyrst fœlum frá, af
Gudi fœllud eittsinn ert, útvalin best,
förgæfins er það ekki gjört.

17. Rát þig ei aptur lánga var, frá
landi Drottins góðsemdar, til kjötkatla
anna og kvalabanns, þess fúgarans,
vísirherra Egyptalands.

18. Hóðingi þessa heims er það,
sem hafdir þé búid kvalastad; minnstu
einninn. hvað merkja hér, kjötkatlarnir,
vellýsting holdsins víst það er.

19. Kristur moladi hoggorms haus,
úr hördu fángelsi slapp eg laus, kænpti
mér værd og fridarfró, fyrir mig dó,
útleiddi svo frá Egyptó.

20. Fyrst að eg þadan frjálss er nú,
fyrir þig Drottinn, minn Jesú! inn-
gángur líffins opinn stár, mín þúdin
flár, söngi þér lof um eplif ár! Amen!

20 Psálmur

Um barna - mord Heródis.

Lag: Kufagurt ljós ofn byrtist brátt re.

Pegar Heródes heyrði þar,
hófdu hann gabbad vitringar,
söltist af grimd og forsi með,
fjolda herlids útsenda réð.

2. Vil sveinbörn lifi svípti
hann, sem í Bethlehém tíma
hann, tvævetur voru og þungi
enn, einn um ólndalæg héróðin.

3. Svó sem hann fordum falsi
með, af frómun vitringum
merkja réð, um sæðingartíma
Frelsarans, fordæmanlig var
breytni hans.

4. Andstoggiligur er með sann, í
angum Drottins hvor sá mann, sem
ad mörðingja sverdid ber, og saklausu
blóði úthellir.

5. Blóð hins réttláta hrépar hátt,

(3*)

hefndinna af Gudi dag og nátt, með égnarbræði yfir þann, sem á sig blóðskuld safua vann.

6. Gaín hirdti ei um Herrans ord, heiptugur frandi bróðurmord, Abels réttláta úthellt blóð, uppæsti Drottins hefndarméd.

7. Nær sem þér flógur brædi í brjóst, bid þú Drottinn þinn stilla þjóst optra þér hjálsum allra mest, illrædid svo ei framhverfist.

8. Margur í brædi verk þad vann, sem vildi feiginn égjört hann, seinn til reidinnar firtu þvi, svo þér ei steppir vanda í

9. Þótt ad þér gleri menn á mót, mundu ad stilla heiptarrót, hefndina Gudi gefa ber, gleym ei hvort Drottins réttur er.

10. Ofsljótt bráðrædi út ef brózt, opt fémur fram hvar skyldi sít, saklausann aldrei erta slátt, annars verður hans gædid slátt.

11. Blóðgýrugir með soika síð, sitt fá ei hjálfnad líffins mid, reidin afftræmie sinni og sál, sárheitt upptendrar vítiðbál.

12. Heródes framdi vondstu verk,
var hans illgyrnin heldur sterk, saklaus
börn lifi svipta ræð, svall af reidinni
hrekvið gæð.

13. Saklaus, minn Jesús! varstu víst,
vélræði hjá þér fundust síst, en þér Her-
ódes ætlar þín, úngbörnin lætur gjalda þín.

14. Eg veit að þú ert einn með sann,
Endurlausnari Guð og mann, fyrir þíns
úngdóms eynd og þín, úngbörnin láttu
njóta þín.

15. Þóttist Heródes vita vel, með
valdi ef léti slá í hel, börnin nálægum
áttum í, ei mundi Jesús sleppa fri.

16. Urðu hans ráð að aungvu þar,
ónótti Guð það heimstúpar, Endurlausn-
arinn um það fleid, á Egyptalandi
saklaus beid.

17. Sá sem á Drottinn setur traust,
sæll og hólpinn er esalaust, Herrans vord-
veita höndin kann, frá hættu og flisum
gudhræddann.

18. Eðli var kominn enn sú tíð, á

hvorri Jesús fyrir lóð, útsoska lét sitt
blessað blóð, biddlund þérviðar þírféð.

19. Gud hefur veigi ótal enn, ógud-
siga að hindra menn, þá flana barna
hofudhár, Herrann fær talld síð og ár.

20. Móti þónum ei megnar þar,
mágt og stírkleifi veraldar, þans vilja
einginn hlindra kann, hvorki Eingill né
nokkur mann.

21. Eg veit að stépnar ekki nein,
áreitir mig né gjörir mein, þegar að
hjálpar-höndin þín, þlísir mér Gud! með
frapti sín.

22. Afhyggju minni eg vil því, nppá
þig varpa trúnni í, Græðarinn Jesu
gjæðstu ör! gæfdu mér sæla burtu fór!
Amen!

21 Psálmur

Um sorgar óþid í Rama.

Sag: Jesú's Kristur á krossi var x.

Hérst hefur fall á hædum þar, harma raust óþs og sveinunar, sem spámann segja náði, Rachel sorg mikla í sluni þar, sona misðirinu þráði.

2. Huggast villecti í hörmum sín, hjartað fyllist með ángursþín, af því hún útgjört heldur, um burtudáin börnin sín, þó það sorginni veldur.

3. Vid stulum, fál mín! um það eltt, oðtur til lærdóms þeinkja greidt, hvorsu að Herrann sæti, vid sín elstulig börn fær breytt, bæði í sorg og meðlæti.

4. Ríft er holdinu þént með því, þegar það nýtur sorga frí, gleði og góðra daga, harmkvæli rata ei víð í, sem endinni bezt þó haga.

5. Margur þá þreppir meðlætið,
míflun Drottins ei fannast við, sem
öllum allt gott veitir, heldur með vonðum
synda síð, hjálfann Gud tætt áreitir.

6. Meðlæti þegar gífur Gud, gleymir
náttúran forblindud, þaðlæti gott að
greida, sem hjartans elsta hreintráud, þönn
á fram að reida.

7. Östrauft velgeingnin upptendrar,
áföfir hold til metnadar, svo glasarans
glætir eigi, Drottins velgjörning van-
brákar, sem vituast á hefndar degi.

8. Öptfliga Gud sín börnin blíð, bera
lætur því sorgarstríð, með ángist, eynd
og trega, tráudum jafnan lífnar lóð, þó
lífið marga vega.

9. Af því stalt, sál mín! þekja þú,
þig þefur Drottinn flæra ná, og hért í
höfi agar, þolgéd umber, með þýðri trú,
þétt lömi hrygdardagar.

10. Sorgadi Rachel sone deyð, sína
flagandi ángurs neyð, hún vill ei hugg-

aft láta, ef sömu þittir harma leid, þéfliga flattu gráta.

11. Bern og ástrvini Gud þér gaf, gjöra má hann því sjálfur af, sem hönum sjúfast lifar, þolinmædina helga haf, þú þætir raunir flifar.

12. Evi var Job's fordum siuni vart, þó sitt afkvæmi og annad margt, með sorgum misða næði, þeim Drottins barna er til ort, allt leid í þolinmæði.

13. Ei flattu þeinfja að útgjört sé, um álmennu þin þó burt dæyi, frá heimsins vistarveru, signað þreppa þeir sælgæti, hjá sjálfum Drottini eru.

14. Von þins rángláta úti er, þá æfin vesol þværra fer, en réttláttra í blessum blifur, Hertann til lífs þá heimfærit, og hermuágar burtu drifur.

15. Eyrg því ekki þó sannhelgum, sé fippt í burt frá eyndunum, Drottinu þeim gladværd gífur, með öllum sínum útvöldum, í andligu flarti vesur.

16. Ei þesur nokkurt anga fíð, eing

inn fyrri þad heyrta ræð, né þeinkja þar-
um funni, hvílíf veggjend þeim verður
læð, þá vakna í upprifunni.

17. Endast þá hrygd og harma svein,
heyrift ei sorgar raustin nein, á hæðum
himna ranna, utvalda hendir eðfert mein,
ord Drottins þetta sanna.

18. O Jesú! gef mér gleði þá, nær
ganga verð eg heimi frá, á síða æfi-
svoldi, að mætti eg sælann finna og fá,
fögnud í himnaveldi! Amen!

22 Psálmur

Um dauda Heróðis.

La g: Gjæðfu Guðs vör þrisum æ.

En þá Heródes hafði, hards-
ráður kannad deyð, Eingill
Guðs ei vidtafði, aptur um
sama skeið, í draumi byrtist
brátt, Jóseph, og sagði síðan:
svein með þértakafríðann, og
móður hans einninn átt.

2. Í Ísraels land skalt leita,
 Óðum Egyptska frá, þádan til
 heljar reita, þorsinn er óvin sá,
 sem eptir sælja vann, lífinu svein
 að svipta, svo gjörði Drottinn
 tynna, argann illræðismann.

3. Sá min! hér merkja máttu, mátt
 Guðs og réttlæti, er hann á himna háttu,
 augljósa lætur sé, með herðum hefndar
 síð, á þeim sem illa breyta, og eptir
 straffinn leita, en kannast ei verk sín við.

4. Dauda Heródes þrepti, herfiligann
 um síð, ríkisins ráðum slepti, sem róm-
 verzlum féð af lóð, áður til undæmis,
 en stjórnaði allt of illa, opt gjörði frids-
 num spilla, með hreðvísi hardsinnis.

5. Drottins óvinum öllum, eins líla
 ganga kann, ólukkunnar áföllum, yfir
 þá steypir hann, þegar þeir þeinkja sízt,
 en gudhræddir gleði hljóta, góðrar um-
 bunar njóta, til huggunar hrygðin snýst.

6. Ef hér er illt í sinni, athugaverðt
 er það, hefur Drottinn hafðu í minni,

hugandi um kvalastad, hvar þú úttaka átt, laun fyrir ljóta hreki, láttu þig villa efi, svifulann Satans mátt.

7. Þífi þig gott að gjöra, Gudi til þægðar nú, lát þér uppvafning vera, verðlaun sem hreppir þú, af Drottins dýrri náð, sem kaupid góðum greidir, og gudhræddra sorgum eyðir, þau bid eg rækir ráð.

8. Allar athafnir þínar, alltur Gud og sér, hardar hótanir sínar, hrína lætur á þér, ef þú hans gjæðstu gíð, miðbrúkar viðvitandi, með vondu glæpa standi, það hefur þrúvált stíð.

9. Þétt að Guds þolinmæði, þími um stund og tíð, seinna hans brennur bræði, ef bót finust ei hjá lýð, mín sál! það mundu rétt, ávægt ef aungvann gífur, ogina Drottinn hefur, til réta trénu sett.

10. Eifin sem á sér hafði, ei nema blóðin tóm, þá Frelsarinn fædu frásel, fék þann réttlætis dóm, aldrei skal ávægt.

tur, útaf þér optar spretta; eptir hauf
talid þetta, varð hún vifund og þur.

11. Hætt er við margar megi, minn
Drottinn! eifur sjá, er á uppsléru degi,
úrfturdinn sama fá, af því að offein var,
yðrun og umbót fanna, en yðfun sífeld
glæpanna, allt til endalyftar.

12. Einsog þá eigin fufdur, eifur og
og ftógartre, hefnd Drottins harðt að
ridur, honum sem freftadi, lífernis lag-
færing, þá einn Gud eptir þetta, með
égn og reidi þetta, síðasta setur þing.

13. Margur vill lífa leingi, við lyftir
veraldar, og þótt hann frekaun feingi,
frest sem Minivitar, aldreit samt yðrast
vaun, þángaðtil dapur dandi, dró hann
heimfins frá audi, nær því sem naud-
ugann.

14. Vel þó í fyrstu falli, fyrir þeim
illgjörnu, einginn það audnu falli, því
opt að hendingu, yfir þá óglæfan, fufgg-
liga í hafi hrapar, og hrekkvifsum aldur
flapar, hendur það margann mann.

15. Valt er, mín sál! að sofa, í
 syndum og uggleysi, þvilfann dandans
 doka, Döfulsins hreðvísi, setur í sinni
 reit, hlá þeim, sem þekkir þreina, þjónustu
 Drottins eina, gjörir þó verr enn veit.

16. Sá lifir best í blóma, sem býst
 við ár og síð, hreðvísun heimis ósóma,
 hafna svo dauðans tíð, óvorum eðli
 þann, grípi í gjörðum syndum, og gal-
 instap holdsins blindum, sál mín! haf
 setning þann.

17. Gíf mér, hlúfi Þausnari! að lifa
 sparliga hér, svo burt í fríði fari, nær
 fjörð lofsins þver, Guds barna gríða-
 þad, það minni nutu að finna, innleid
 til bygða þinna, Amen! mín óst er það!
 Amen!

23 Psálmur

Um heimreisú Jósephs úr
Egyptalandi.

Lag: Tössaung Gudi með Maríu m.

Jóseph tók með sér barnið
bráðt, og bráður dygdagjarna,
heimleidið aftur héldt í átt, til
hérads Ísraels barna, þær
fregnir hann, heyrði með sann,
ad Heródis arsi réttur, Arché-
laus, á illsku fús, yfir Júda
var settur.

2. Þessvegna ekki þordi hann,
þángað hælís ad leita, Drottinn
honum í draumi vann, dýra ráðs-
stofun veita, snéri því ört, eptir
það gjört, í Galílaa sveitir,
sér síel með hráð, þann sama
stad, sem ad Nazareth heitir.

3. Þanninn framkom hin forna
spá, sem sinnst í helgum grein

um, Nazaræus hann nefnaðst á,
nú í manndómi hreinum, heilögum þó,
hönnum í bjó, háleitur guddóms fraptur,
því skal, mín sál! þáskinn og mál, til
þessa hverja aptur.

4. Nazaræus Guðs Son er sá, sannur
Herra og Drottinn, blómslígur lofstur
fallast má, af lyri Jesse spröttinn, ber
ávegt hrein, sá blessund grein, betri enn
aldinn-vidur, húnang draup af, þeim
hjálparstaf, huggun og andar fridur.

5. Aldur Guð lýð sinn Ísrael af
Egyptó fallandi, plantadi hann sem vín-
tré vel, vænn Canaanslandi; einð Jesús
hér, heim aptur fer, (Hóseas þarum
sagdi), það víntréd mætt, sem ból fær
bætt, og blessan oss til lagdi.

6. Þú hefur, sál mín! þessu tré,
þveigja med flóruar badi, innplantast
fast í elstunni, einn Guð svo tilstíðadi,
þessvegna nú, nefnaðst áttú, Nazaræus
med sóma, ávegti ber, andsfu á þér,
andligaan dygda blóma.

7. Ef að kvisturinn angvanna ber,
ávegt með gróða fljótnum, verður hann
fljótt, sem vonligt er, vidar höggvinn
frá rötum, í eldi þá, uppbrennast má,
eingin bót finnst við slíku, Guds hjálps
ræðid, mér varni við, vöðva straffi því-
líku.

8. Þú stalt og vita að þímt var
fjót, þeim náttúrlígu kvistum, þegar
þú dat með vöndun vísit, viltir fordæmdu
Ehrínum, hardliga þá, þefudim féll á,
þeindur líðir þad glórdur, rapludu torg,
en breidda borg, brutu nidur að jörðu.

9. Ef kann þid rotna aldin á tré, ávegt
góðann að sára, fírtu dauður í syndinni,
fízt máttu Gudi sára, frumgróða þeim,
og fridum þeim, sem sagrir kvistir bera,
gróðurlaus eif, gömul og veif, gagnlaus
hlýtur að vera.

10. Eins þid eg, Drottinn! af þér
nú, með andmóft vesæll maður, gíf að eg
fé í sannri trú, sjálfum þér inuplantadur,
og beri flár, um æfi ár, ávegti gudræfna

innar, þartil með þrís, mér veltaft vís,
verðlaunnin trúarinnar! Amen!

24 Psálmur

Um árliga reisu foreldra
Jesú til Jerúsalem.

Dag: Þadit vor sem á himnum æ.

Arliga Jóseph meðu með, til
musterisins gángaréd, þegar að
páska hátíð hrein, haldin var
eþtit laga grein; Guds dýrðar jafnan
glættu mest, gjördu hvað honum þóðnadist.

2. A settum tíma til svo bar,
tólf ára þegar Jesús var, helg-
idags gaungu hófu þá, hemili
sinu burtu frá, til Jerúsalem
vissann veg, var það síðvenja
hátíðlig.

3. Min sála! þarum þeinafjum við,
þegar Gud útgaf lögmáld, um Sab-
batdag og helgi-höld, hörd aflyftadi

hann syndagjöld, sem koma áttu yfir þá,
er orði Guðs sér fasta frá.

4. Sá sem er herra hvíldardags,
hefur þér lént til vinnuiags, sex víkudaga
virka hér, en valdi einn til dýrðar sér,
þennann vanhæla efi átt, annars mætti
þú hefndum brátt.

5. Hátíðisdaga rættu rétt, sem ráðsa
menn fríðninnar hafa sett, Drottinn úts
heimtir af þér þá, ástargæð sitt að minna
ast á, láttu því efi liggja í hlé, lofs
gjörð, þaklæti og guðræfni.

6. Gledilig jóla hátíð hér, Herrans
fæðingu kunngjörir, er því stýldugt að
offrir þú, andligri lofgjörð, sál mín! nú,
styrir gjæðstunnar góðsemd þá, Guðs
Sonur manndóm tók sig á.

7. Dinnur stórhátíð er sú víst, sem
uppreisninn bodar Jesum Krist, sigurhofs-
ingla sonnum þá, sigurhrés andligt færa
má, vann hann Djöful og vitis neyð,
valdinn svipti bitrann deyd.

8. Mundu og hátíð þridju þá, þegar Guðs Sonur himnum frá, heilagann Fluda sendi sinn, sauntruáðra í þjörtum iun, stærstu hátíðir þessar þrjár, þér ver að halda sérhvört ár.

9. Aldrar smærri sem árliga, iunfalla meðal kristinna, með jófunum heidri afka átt, andliga í Drottni gjör þér fátt, orði Guðs blýð, og heyr þú vel, helga síðvenju þetta tel.

10. Minnstu á David, Drottins mann, dagliga þarvid gladdist hann, að meiga gánga Guðs í hús, gjörandi þaðir dygd-afús; alteinþ þú lifa finnuð firt, sál mín! og þessá minnug vert.

11. En þú flalt gæfa gann að þóí, þó gángir viljug fyrkju í, synd er mikil að sitja þar, ef sálin ekki þeinsir þar, eptir Guðs dýrd og ordum hans, sem útgánga af minni lénuimanns.

12. Gángir þú fram í gállepsi, sem gleymanligur þeyrari, áttu flilid að ord Guðs það, er áður numdir í þelgum

stad, dæmi þig lofs á degi þeim, nær
Drottinn reidi straffar þeim.

13. Lifir af braudi sálin fízt, sína
hefur hún næring víst, af orði Guðs og
Anda hans, sem ávaxtaf í hjarta manns,
ef foddann vefva sjúga má, sadningu
néga fær hún þá.

14. Dýt og tíðum með munni man,
margur Drottinn nálægjaft kann, en
hjartad þó og hugurinn, hvarflar ei til
Guðs noðurt sinn, lífum hálfvolgum
hræsnurum, Herrann vill styrpa af vör-
unum.

15. Þennann varastu, sál mín! síð,
fé bæði mál og hugstotid, í sannri dýrkun
samfara, foddan rótgréin alvara, Guði
þreinaum gæðjaft bezt, gagnar sálunni
allra mest.

16. Flapur munnsins og fláráðt gæð,
forsmáir Guð og hatar með, hann vill
að þú sért hreinn og flár, þessum þjón-
andi síð og ár, einstjæra mistun öllum
hann, af einlægum hjarta veita kann.

17. Játa má eg það, Jesú minn!
 Jeg er stórliga vangjætinn, þóí verr, að
 hjartad ossafltt er, opt þegar raustin
 þreistr sér, vona eg, Drottinn! þó á þig,
 þinn Allda láttu verma mig! Amen!

25 Psálmur

Um það, þegar foreldrarnir
 sefnudu barnsins á leiddinni.

Sag: Slaparinn stjarna þerra þreinn æ.

En sem þeir dagar enda fá,
 aptur heimleidis gengur þá, í
 Jerúsalem eptir var, úngur
 Jesús og dvaldi þar.

2. Hann foreldrar þar hugdu
 ei að, heldur fulltrúa meintu
 það, hann mundi selslafs hópn
 um hjá, honum þó litid bæri á.

3. Mætur Jóseph og María,
 meðal frænda og funningja,

leitidu hans, sem lífligt var, lundin
beggja því hryggdi þar.

4. Aflofid hófdu einð dags
ferd, áðurenn sú var leitin
gjörd, þegar hann fundu eðli
enn, aptur til borgar reistu
fenn.

5. Heidurligt bæmi hafa þar, hverjir
gudhræddir foreldrar, afsvæmi sín að
annast rétt, utheimtir foddan hjóna stétt.

6. Þfir veraldar sagurt frón, fyrstu
setti Gud eltahjón, mæsti fyrir hans
mildin há, að margfaldast skyldu jörðu á.

7. Afsvæmið ræft og elstu því, inn-
gaf hann þeirra hjörtun í, aðgjætslu vakt
og varateft, víst heimtir Drottinn af
heim frelt.

8. Þinar flinlausu stépnurnar, með
stífun sinnar teguadar, leggja ei stóra
vanræft við, vakta heldur sitt afsvæmid.

9. Miðlu æðri er madurinn, ment-
adur vel með flíninginn, honum ei
ætla minna má, miðid vardar um skyldu há.

10. Góðum foreldrum ángur er, nær illa börnin hegda sér, góðri stíðan ef gjæta ad, gleði tvöfaldrar aflar það.

11. Fæðirinn tórum flýtur í, forðjörf un barnsins veldur því, móðirinn sárann grætur góð, gengur það svo hjá hverri þjóð.

12. David harmar sían dóttir son, dena vill fyrir Absalon; Jacob særast af sorgar þín, ef sinn skal missa Benjamín.

13. Sunamítis með sárann móð, sátir bar fyrir einka jód, lagdi í fjöstu sjúkann soein, sorgja gjörði hans danda mein.

14. Eléði hér einn og áminnst var, ástríkir Jesú foreldrar, söfnudu barusins sorgbitin, af fátum fylltist hugurinn.

15. Mikil var sorg ad missa þann, sem miðir allann bæta kann, harmar því lífir heimsóftu, helgann Jóseph og Maríu.

16. Hendi þig sama, fál min! nú, sorgfull ad Jesú leita þú, fál sem hann miðir, miðir allt, manna fullstíngid reynist velt.

17. Þegar að lofsins þú stalt hér,
þrældóms stílin við tjaldbúðir, gánga veg
aflrar veraldar, veldu Jesum til sam-
ferdar.

18. Sú er hin mesta sálar neyð, að
sakna hans á þeirri leið, og óvíst hvort
þinn andinn fann, aptur súla og finna
hann.

19. Á þeirri stundu eg þig bid, ei
mína sálu stílhjir við, Drottinn Jesús!
sem dóst á tré, dauðinn er þá minn ábati!
Amen!

26 Psálmur

Um leitina eftir Jesú.

Með sama lag.

Minumst við, sál mín! ein þar á, sem
áður fyrri hvort eg frá, ljúfir foreld-
rar Lausnarans, leitudu strag
þá sakna hans.

2. Þeinktu hann væri á veginum, hjá vinasólki og nástrændum, góðum selskap því vanur var, vissu þad og hans for- eldrar.

3. Láttu ei barn þitt venjast við, vondann selskap og hredfja síð, af því spillist hinn úngi mann, ódygd og glæpi nem a kann.

4. Gudhræddra síð og samfélag, sjá til hann stundi nótt og dag, mikid gott hann þar ódlast af, athugasemd á þessu haf.

5. Þótt hann með góðum góður sé, gudlausra manna hredvísi, til vonds- tudum venur þaun, sem velur sér selskap þvílíkann.

6. Síðaspillir er samtal íllt, son minn! ef þetta forðast villt, góðann munnsafnad ven þig við, varastu last og baktalid.

7. Síð vonda tíðum audnæmt er, iuní hjartad þad smeigir sér, þeir eldri gánga ghrndum í, glæpist barnid á agni því.

8. Máttúran holds er næste treg, ad nema sannanu líffins veg; góður vani þó gjerla fann, ad gjöra úngdóminn siðpráðann.

9. Undann ad gánga ættu þeir, sem árum safnad hafa meir, af heim lærir hinn úngi þá, allmikil þetta stoda má.

10. Siðferdi gott ef barn þitt ber, bleffunar Drottins aflar sér, góðrar flíðunar Gud er hann, gjæta skyldi þess síthvör mann.

11. Lángtum betur enn lærdómsment, ljés eptirdæmin gíta lént, hvað augun líta optastær, inugáng i barnsins hjarta fær.

12. Hafir þú lastligt eitthvad ad, ei láttu barnid horfa á það, gott þegar nokkud vðja á, adferdina það láttu sjá.

13. Ei veistu nema eitthvört sinu, áðægt færi sí siðvaninu, og barnid eptirbreyti þó, sem best er þínu fari í.

14. Nær Drottins ord er haft um

þoad, helzt séu börnin til þess vönd, að hlíða lestur helgana á, huga kunna þau um það þá.

15. Andi Drottins sem ordinu, ásamt byggir í hjartanu, þó einginn þ tta merki mann, menta þid innra barnid faun.

16. Af því spretta þeir ávegtir, sem ytra gjarnaun hreypa sér, andinn smáms saman eyfur við, inn til þess barn er fullordid.

17. Í þeirra hóp s.m þennann síð, þrávaðt kostgjæfnir halda við, viljandi barn þitt vera lát, vandliga haf á þessu gát.

18. Barnid ef tíðum venst þar við, verður það lofs að hvörndags síð, guds hræddra selstap síðann í, sanuliga máttu leita að því.

19. Þið eg, Jesú! að börnin mín, barnæstu máttu njóta þín, sannra Guds barna samneyti, sé þeim til reidu í dýrðinni! Amen!

27 Psálmur

Um samtál Christí við hina
skriftlærðu í musterinu.

Lag: Þessi Gud þerra mildi &c.

Þeir þrjá daga dýrann, Drottinn
í musteri, fundu með huga
þeirann; hans bleffud áftmenni,
fedránnamídt á milli, mál þeirra
hlýddi á, vandra þó floð ei spalli,
fróða spurdi með snylli, hver
mann það heyrði og sá.

2. Undrudust allir þetta, að
dádust svörum hans; augvör þó
eittir fréttu, alvirkni þessara, meintu
hann mundi vera, maður en ekki Gud,
spurniungum stírt úr stéra, stílning ekki
tilbera; þó virkan var vantráud.

3. Þessariann fræddist eigi, þó fróða
spyrði hann; held eg víst meina meg,
muni hann tíma þann, spurt hafa að
spádómsgreinum, sem spjalla ritningar,

Messia átaf einum, og hans guddómi hraunum, hvörn félf ei þekkti þar.

4. Til þessa lítið sögðu, lærifedurnir þá, tímurburmanns son hann sögðu, seinna ef minnst var á, lasta hans guddóm gjördu, gáfu það löduum inn, með þrjótstu hjarta herdu, hann varí einn á jörðu, fallðómanna færinginn.

5. Ekristirnir þétt þeir þekkti, það var samt undraverdt, ósmjög þá blindnin blekkti, blíðum Guds Syni þvert, jafnan afneita náðu, næsta tregir í lund, sín andar gagns ei gáðu, gæða kénning forsmáðu, nóttu ei náðarstund.

6. Af því að ekki hafði, á bætur Jesús lært, alþýðan andsvars krafði, í spursmál gat það fært, þönum hvadan að fjæmi, hyggindi víslunnar, uppá hans ágjætt næmi, ei þéttust finna dæmi, hjá öðrum einhættar.

7. Optar enn einnsinni, uppfærddi Jesús þá, lagði æ minni og minni, múgurinn tré þar á, hneigsludust hryggiliga,

á Herranum Chrísto þar, með hjartans
heimflu trega, þæddu hann marga vega,
og áreittu allstadar.

8. Jóhannes fyrst þá fræddi, um
Frelsorann Jesum Kríst, útas ritningum
ræddi, rödd hans mjög víðfrægdist;
réttlætis veg nam vísa, vildu ei Júdar
þó, eptir hans orðum hafa, uppá móti
þeim rísa, þrjátíu í þánka bjó.

9. Hér trúi eg Herrann geingi, á
hólm við Júda fyrst, stríð þó ei stæði
leingi, ströng af því vttuadist, hann mundi
hina vinna, ef herdti nokkud á, móti
þeim forsoar finna, fláttíð þeirra ei
finna, sem guðsþjall greina frá.

10. Trúa vil eg étregur, tign þinni,
Jesú klár! eingétinn, elstuligur, ertu
Guðs Sonur hár, - Fædurinn sagur
ljómi, fríðasti mannum hjá, þinn þrís á
hæðum hljómi, í heiminum lof þitt rómi,
allt það sem auda má! Amen!

28. Psálmur

Um samtál Christí og Maríu.

Eag: Selvi Pílatus saklausann ic.

Dá hjónin Son Guds sáu rétt,
sitja í kyrkju inni, hnielti þeim
vid, en lund varð létt, því lær-
dómss stétt, æfði með vðfun-
inni.

2. María sagði svo til hans:
Son minn! því gjörðir þetta?
vid höfum leitað langt til saunss,
med draprann dans, til þíu ei
seingum frétta.

3. Helgum Jóseph og hórri
frá, Herrann réð andsvar
veita; hvörju gégnir þid hafid
ná, med holla trú, harmaudi
gjört mín leita?

4. Vísðu þid ei mér vera þar,
í verki opinberu, þeim hlutum
frest til spillingar, og fram-

kvæmdar, þóður minn sem að eru?

5. Þú María ángur hlaut, úngunn Jesum þreyjandi, en nú glöðværðar þúdið naut, unni var þrútt, áttur sá hann lifandi.

6. Guðs barna fjör þad eru enn, optliga í veröldinni, eina stund mæðir ángistinn, og aðra seun, áttur er glöð í sinni.

7. Deyða og lifga Drottinn kann, dagliga þanninn breytir, um lítinu tíma þruggir hann, og þrellir mann, huggun eptirá veitir.

8. Réttlét María reyði þad, raunna með ávítadi, ástjarann Son í sögdum stad, fyrir sinn verluad, sig Jesú's for-svaradi.

9. Hann var að sonum meðir meir, meðurrétt hafa vildi, hlóðunnar gætti, og hérvid nei, hann sagði ei, hitt kvæð í meira gylði.

10. Monnunum Drottinn meiri er, í

maft og frapti hreinum, hönum því frammar hlýða ber, það höfum vír, heyrt í ritningargreinum.

11. Af sínum Födur sendur var, Son Guðs í ást og mildi, fyrir því einu alls stadar, umförgun bar, eyrindid rekast skyldi.

12. Það var að leggja lýðnum braut, til lífs og dýrðar vísta, þessvegna Kristur hörning hlaut, og harða þraut, í heiminum varð að gísta.

13. Föðursins vilja framsvæmdi, frelsadi menn á jörðu, yfirvann deyð og eyðt þé, andvana á tré, aflaut því stríði hörðu.

14. Efki María undirstöð, orðin er Jesús sagði, heldur þau svörin greina góð, sem geymdu fjöð, gullvæg í hjarta lagdi.

15. Þeinkti þesur eptir þessu fyrst, í þess vígna-tíu, þartil ritning sem ræddi um Krist, vel vitnadið, og verða töl rann á lífu.

16. Spáðómar allir uppá hann, opin-
berudast síðar, svo hreina þýðing hebra-
vann, hver fríttinn mann, um heimsins
bygdir víðar.

17. Þyrt þú, minn Jesús! fullkominn,
Góðursins gjörðir vilja, aldrei lát holdi
inngróinn, illviljann minn, oðkar á millum
stilla! Amen!

29 Psálmur

Um hlýðni og undirgefni Jesús
við sína foreldra.

E a g: Sá stjálts við logmál sáddur er re.

Þerdadist Jesús þá með þeim,
þadan á samri stundu, öll til
Nazareth héldu heim, holla ná-
granna fundu.

2. Foreldrum hlýðinn Þrelf-
arinn, sanst þarí öllum grein-
um, auglýsti sig hans andsveip-
nin, með ástar þela hreinum.

3. Lærid af Jesú börnin blid, bleffunar
er það merki, heidrid foreldra þæg og
þýð, það í orði sem verki.

4. Hæun sem að allra yðar er, einn
Gud og fadir lífa, foreldrum gjörðist
hlýðinn hér, hugid um andmýkt lífa.

5. Gud í manndémi mönnum var,
med mannliga stíðan besta, undirgefinn,
svo eðfert þar, uppá kunnit að breyta.

6. Sínuar Födur á himnum hann,
hlýðugur gjörast náði, viljugur kom, og
viljugann, viljandi fólkið hrjáði.

7. Þyrir þig gjörðist bleffað barn,
barn Guds svo verða mættir, fíndi med
hlýðni, hlýðniðgjarn, að hlýðinn vera
ættir.

8. Ó! hvörfa féð þig andmýktin, ó,
Jesú! nidurlæðad, svo nidurlægdanu
þrælinu þinn, þú feiugir aptur hæðad.

9. Þyrir hans stuld þig, barn mitt!
bid, bid þú mér einuinn medur, að hlýðid
lærir söddann síð, síður sí Drottinn
gledur.

10. Allt svo leingi sem Gud er Gud,
góðum hlutum ráðandi, æ verður hlýða-
nin umbúund, öllum Drottni þjónandi.

11. Allt svo leingi þú barn, ert barn,
í barns minni stal þér vera, að hann
vill láta þig hjálpargjarn, hlýðninnar
laun uppskera.

12. Þínum foreldrum um þú ert,
elstu og hlýðni skyldugur, alls sem þau
hafa gott þér gjört, gjarnan firtu minns-
ugur.

13. Járðvestum manni aungvum átt,
æðrum betur að unna, í öllu því sem
megna mátt, minnstu þeim þaðir kunna.

14. Hafa þau þig í fyrstu sædt,
sæddann dagliga alid, alinn á höllum
kosti klædt, klæddann til menta valid.

15. Af þeirra holdi hold ertu, með
heyrn og sjón lifandi, þín sál af sálu
þeirra nú, þrávass er fast hángandi.

16. Ufhanga því í elstunni, áttu fædur

og móður, líðsæmd og styrk þeim láta í té, ljáfur og viðmættsgóður.

17. Þú minni jafnan þér sé þú, sú þúnga hefndar þína, sem óhlýðnir rata eiga í, ef astrælsa stýldu sína.

18. Wanblessunar það orsök er, eptirflest mun og veita, ef við foreldra þína þér, þú gjerir illa breyta.

19. Lát þér Absalons óhlýðni, aldrei úr minni líða, þegar hann rænti fríði og fé, södur sínu David blíða.

20. Þá gángvaranum geisli hást, gjörði til stríðs að hleypa, hans í trénu varð hárid fast, hendti hann daudans sneypa.

21. Tobíæ dæmin dygða fríd, dagliga í þánka festu, hreypti hann laun af Gudi góð, gæfu og lucka bestu.

22. Þadit Hésanna elns mun enn, af elstu við þig gjöra, ef þú við Gud og yfirmenn, ástundar hlýðinn vera.

23. Gef þú í allra barna brjóst, blíði Jesú! þínu anda, svo við foreldra leynit og ljóst, læri í hlýðni standa! Amen!

30 Psálmur

um dagligan þroska og fram-
fer barnsins Jesú.

Lag: Til þín heilagi herra Gud æ.

Þín dásamliga og upphaf tálst, á hans
mandómi sonnum, aldur og vízka
Jesú jókst, jafnt því hjá Gudi
og mönnum, náðarþylli, sem guds-
spjallis grein, glöggliga vottar stír og
hreinn, leid ad einbættis önnun.

2. Andstygd er það, ef aldurinn,
eykst með lastanna greinum, frelast, og
verdur fullkomin, í flærd og glæpum ein-
um, ágrast Drottinn og hatar hann,
sem hefir lifað þvilkan, ellast hann
ekki af neinum.

3. Afgjætt er hitt, ef aldurinn, eykst
í dygdunum hreinum, frægnr verður og
fullkomin, með freund í öllum greinum,
einn Gud sagnar og elskar hann, sem

æfir lifnad þvilfann, þó hatist af illum einum.

4. Aldur og vígla á einum senn, allvel til samans flarta, ó, Jesú! láttu úngdóminn, þdlast þitt ljósd hjarta, svo vit með árum væri þeim, sem vanvitugir komu í heim, og þdlist hyggid hjarta.

5. Wegna þess æflan astræfir, opt og tidum að læra, og h'gémliða hegðar fir, hatar uppfræðing stjara, ellin í bernstu áfram dregist, óvirding á þann gamla leggst, sem heimstuma þesir tjæra.

6. Skuli hærurnar heidur fá, og haldað i miklu gylði, æflan hlýtur að andgað þá, af því sem seinna vildi, þrýða með dofin ellíár, ef aldurinn kann að verða hár, úngur þad stynja stýldi.

7. Opt er gömlum til yndis þad, sem ádur læra gáði, hinu er hönnum ángur að, sem úngur forsóma náði, aldradur heimstur ei fær þrís, er þeim gróhærða sneypa við, ef fer að rasandi ráði.

8. En fá hyggni þó úngur sé, æru

tvöfaldrar nýtur, vegfemd, hylli og vinseingi,
af vitrum mönnum hlýtur, sína foreldra
sæmd er ham, sjálfur kallast einn gæf-
umann, ef það ei af sér brýtur.

9. Er þó hin mesta audna sú, æstu
mannsins í heimi, ástar Drottins að njóta
nú, svo náðin að honum streymi, einnog
reunandi uppspretta, sem afþvær kámid
bernstliga, betra er það brendum seimi.

10. Öðs fá það gudspjallís ordin
fénnt, sem áður gétu náði, að þrýdt hafi
Jesúm þetta þrent, þrosti með viðdóms-
ráði, hjá Gudi og mönnum náðin next,
þó nýti þess lítt að Júda sveit, þá hann
var hér á láði.

11. Uppvægtur hans og æstau flár,
med ádurfogdum hætti, þanninn framleid
um þrjátíu ár, þartil hann sitt embætti,
berliga á jörðu byrjad féð, og blefsadur
héröð fríngum géð, sýnandi sitt almætti.

12. Hefur þú, Jesu! barnid blídt,
barnæstu þanninn mína, með blefsudum
dygda bléma þrýdt, bíð eg nú gjædstu

þína, úngdóms verdugleik allann þinn, audmykt, hlóðni og blóðskraptinn, ætíð lát á mér þrína.

13. Þyrir þin úngdóms árin blíð, ungdóms brestunum mínum, gleymdu nú hjartans gæðskan þéd, góðvilja eptir þínum, sú nója fæðing, nýja hér, náð og styrkleika veiti mér, af klárum krapti sínum.

14. Þóckuist Guði að gjöra mig, gráann af ellihárum, til þin elstan mín ástúðlig, andvarpa eg heitt með tárnum, Drottinn aldradi daganna, sem dálitill komst á jördina, styrk mig á aldurs árum.

15. Framar vil eg þig biðja bert, barnid Jesú ástfjæra! varna minna þú bróðir fært, blessan vörðist þeim færa, bernstu fáfræðid frá þeim taf, fús yfir þeirra sálum vak, Guðsótta lát þau læra.

16. Hef eg um stundir sinni og sál, soalad að vilja sínum, hljómi mitt báid barna mál, blíðt fyrir eyrum þínum, þennann flattþening skyldugann, floda, Jesú! og medtak hann, goldinn af minni mínum.

17. Veldi, fraktur, lof, vegsemd, prið, virðing hátignarinnar, æra og makt, þér æ sé við, unnuðinn sálar minnar! um votu og grundir veraldar, vidfrægist nafn þitt allstadar, í kóngstjórn kristni þinnar! Amen.

Sinn Psálmur

útlagdur úr þýðsku af honum
Sem Grætur Syndir Sína.

Lag: Þadur vor sem á hinnum er 10.

Eg aumur maður opt sem brétt, í angfán
Drottins standa hlýtt, æ! Gud minn!
Gud minn! veit mér vægd, verða láttu
á dæmi hægd, mistuna þig, mistunar
Þadurinn yfir mig!

2. O! hvorsu sálin ángrátt er, af
því eg brant á móti þér, þartil eg nátt
og fagnað sinn, frávilltur hjardar saundur
þinn, mistuna þig, mistuna þig, mistunar
Þadurinn yfir mig!

3. Heyr og þarþeyr minn harmas-
grát, hjartfjærust gæðskan eptirlát, afmádu
syndir allar mín, allri linadu hjartans
þín, mistuna þig, mistuna þig, mistunar
Þadurinn yfir mig!

4. Hvað leingi skal eg hrópa um
sinn, þeyrir þú eðli, Drottinn minn? Hvað
leingi kantu að líða það? Húfur álitu
hvors eg bað, mistuna þig, mistuna þig,
mistunar Þadurinn yfir mig!

5. Samnliga mörq minn illgjörð er,
þjá aungvum lafning nema þér, æ! nátt,

æ! náð mér andsýn þú, ekki sleppi eg þér fyrri nú, mistuna þig, mistuna þig, mistunar Fadirinn yfir mig!

6. Verðskuldad straffid víst uppgáf, við mig breyt ei sem forþént hef, þeimdu nú Drottinn gjæðflugjarn, gáf mér eg fé þitt óskabarn, mistuna þig, mistuna þig, mistunar Fadirinn yfir mig!

7. Segdu eitt ord, já segdu hér, syndirnar gáf eg kvíttar þér, syndngl maður! foddan heyr, syndga nú ekki frammar meir, mistuna þig, mistuna þig, mistunar Fadirinn yfir mig!

8. Bænheyrður verð eg utan ef, effaust bænheyrslu þegid hef, af því min sál er ordin lát, enda vil eg minn harmagrát, mistuna þig, mistuna þig, mistunar Fadirinn yfir mig! Amen!

Nýárs Psálmur

ordtur af biskupinum Mag.
Steini Sónsþyni.

Eg: Blíði Gud, börnum þínum ei gleym re.

Eitt vör nótt, ár byrjad fánum nú, gott og blídt, Gud náðar tjá ofþ þú; þetta

bótta timatjón, til sálar gleði, Kristur
hædsta himna blóm, heill öllum tæði. Unn
hann, oss vissra bóta, sinnu rann, sát
láti ei brjóta, innra manni, eigi ró þrjóta.
Gef oss ljúfi Gadirinn frid, og eylist jábil
ár med þér, í himnaríki, og eylist jábilár
med þér í himnaríki.

2. Geillin oss, heidurs þjód breidist
ad, villu-fell, fái ei med oss stad, gófugt
yfirvaldid, völd, í vil sólar grami, brúki,
sekum gjaldi gjöld, góðan léd frami;
presta brjóst, bord. Hjördum reidi, fresti
þjóst, frá ótrú sneidi, bestu ljóst, bód náðar
greidi. Gef oss ljúfi Gadirinn frid, og
eylist jábilár med þér í himnaríki, og
eylist jábilár med þér í himnaríki.

3. Hjóna mein, hept loptsinð stýrir
flór, unni ein, við yndisband sérhyör ár.
Börnin gjarnan bjóði blid, bestu ást sína.
Ehrste! hrestu lúdann léd, lát þrautir
dvína; randa blód, úr ben dunid þinni,
sandum flód, sýni, rann linni, nauda með,
þjóð þýð ei finni. Gef oss ljúfi Gadirinn
frid, og eylist jábilár med þér í himnaríki,
og eylist jábilár med þér í himnaríki.

4. Dýrðarord, Drottnei hátt færur vör,
værd á stord, veitast lét fjæra hér. Son
sinn eina seudi á grund, sálar svel bæta,
von er vein, ad andar und, ei náí græta

Ehríste! brjóst, best gíftu lóða, mesta þjóst,
 mót lát ei stríða, þitt hæðsta ljóst, lof
 gnæfi víða. Gíf oss ljúfi Fæðirinn fríd,
 og eylist jávilár með þér í himnarífi, og
 eylist jávilár með þér í himnarífi. Amen!

Prentvillur.

Þis. 2 lín.	17	md les: með
20	—	21 ánginn l. fánginn
24	—	16 þandæmann l. þaðnæm- ann
32	—	18 konúngar l. konúngur
38	—	12 Nobot l. Nabot
42	—	23 þolgjæðid l. þolgjæðid
55	—	13 fernð l. fern
63	—	10 náður l. náðar
74	—	10 hafoir þé l. haði þér
76	—	1 hefndiana l. hefndina
92	—	14 sinnud l. sinnud
106	—	18 geymsu l. geymslu.

